ЧЕРКАСЬКА ГІМНАЗІЯ №31

ГРАНТ ЧЕРКАСЬКОГО МІСЬКОГО ГОЛОВИ

УЧИТЕЛЬСЬКА ПОЕЗІЯ

ЗМІСТ

ПЕРЕДМОВА 12

Олексій Юрін

МУЗА НЕ ВІЗЬМЕ ТВОРЦЯ У ПОЛОН 13

У МАЛЕНЬКИХ ОЧАХ (для малечі)

Лідія Солодар

ОЙ СМАКУЮТЬ 15

Лідія Солодар

ПРОПОЛОЛА ІРИСИ ЛИСИЦЯ ЛАРИСА 15

Лідія Солодар

ГОВОРИЛА СТИХА МАМА-КАЖАНИХА 16

БО НИВА ЦЕ – МОЯ! (про школу і для школи)

Любов Шинкаренко

ПРО БІОЛОГІЮ 19

Любов Шинкаренко

ПРО ПРИРОДУ ЧЕРКАЩИНИ 20

Любов Шинкаренко

ГОРОБЕЦЬ ХАТНІЙ 24

Любов Шинкаренко

ДІЇ, В РАЗІ ВИЯВЛЕННЯ ВИБУХОНЕБЕЗПЕЧНИХ ПРЕДМЕТІВ 26

Любов Шинкаренко

ДЕНЬ УЧИТЕЛЯ 29

Alex

ПЕДАГОГІЧНА ДОЛЯ 32

Alex

УЧИТЕЛЬ – ЦЕ... 32

Alex

ПЕРЕРВА – ЦЕ НЕ ВІДПОЧИНОК 33

Alex

ДИСТАНЦІЙКА? ТА ЛЕГКО! 33

Alex

БАТЬКІВСЬКІ ЗБОРИ - ГРА БЕЗ ПРАВИЛ 34

Олена Литвин

ПРО/ПІД ПЕТРАРКУ (наслідування італійського сонету) 35

Олена Литвин

СОНЕТ ПО ШЕКСПІРУ (наслідування англійського сонету)..... 35

НЕБО НАД ДНІПРОМ – ХТО БЕЗ ТЕБЕ Я? (патріотичний)

Лілія Кобзар

СТВОРЕННЯ НОВОГО СВІТУ 39

Наталя Приходько

СКРИНЯ 40

Лариса Журенкова

КРАЩОЇ НЕ ЗНАЮ 40

Лариса Журенкова

ЖАЛОБА УКРАЇНИ-МАТЕРІ 41

Лариса Журенкова

ЯКБИ Ж АДАМ ТОДІ ВСЕ ЗНАВ… 42

Лариса Журенкова

СИДЯТЬ ХАТИ З КОВІНЬКАМИ НА ЛАВЦІ 43

Лариса Журенкова

В КРАЮ, ДЕ БУЛЬКАЄ В ТАЗКУ ВАРЕННЯ 44

Валентина Поїзник

ДО МОВИ 45

Валентина Поїзник

СПОГАД..... 46

Анна Трохименко

ПРО УКРАЇНУ 47

Ярослава Сухина

МОЯ ЗЕМЛЯ..... 48

Ярослава Сухина

КОБЗАР 49

Лариса Білоусова

ПОСАДИЛА МАМА У ДВОРІ КАЛИНУ..... 50

МОЖЛИВО, ЗНОВУ ЗАГРИМЛЯТЬ ГАРМАТИ (вірші про війну)

Claire Claire (Світлана Абрамкіна)

ВІДБОЛІЛІ СЛОВА пам’яті поета Максима Сальви 56

Людмила Трибушна

ЧАС ЗАСТИГ. ОПУСТИВ ЗАВІСУ 57

Людмила Трибушна

РОЗТЕРЗАНІ, РОЗШМАТАНІ СЛОВА 57

Лілія Кобзар

МІСТО ВІЧНО МОЛОДИХ 58

Людмила Шелест

НЕСКОРЕНИЙ ПОЛІТ 59

Янкі Злинський (Сергій Шамара)

ОНУКИ ПРАДІДІВ ДАЛЕКИХ..... 60

Янкі Злинський (Сергій Шамара)

ІСТОРІЯ. ЗВІСНО Ж, ФАЛЬШИВА 61

Янкі Злинський (Сергій Шамара)

НА КОЖНОМУ СХІДНОМУ ПОЛІ 62

Людмила Шелест

ТОЙ ДЕНЬ 63

Аліса Череватенко

ДЯКУЮ 64

Ярослава Сухина

НІКОЛИ... ЗНОВУ... 65

Наталя Приходько

ВІРА УКРАЇНИ 66

Наталя Приходько

МИ СТІЙКІ 68

Лариса Руденко

ВІЙНА ПРИЙШЛА… 70

Хрещена (Бондар С.М.)

БЛАГАЮ, ХАЙ ЦЕ БУДЕ СОН… 71

Хрещена (Бондар С.М.)

ВІН ТАК ВТОМИВСЯ ДРУЗІВ ХОРОНИТИ 74

Хрещена (Бондар С.М.)

ЛЕГКИХ ХМАРИНОК ТОБІ, СИНУ… 76

Хрещена (Бондар С.М.)

ПОДАРУНОК ВІД ШТУРМОВИКІВ 78

Хрещена (Бондар С.М.)

ТІЙ, ЩО В МОЄМУ СЕРЦІ 80

ТІЛЬКИ ТОБОЮ (лірична поезія)

Ірина Сердечна
ЩАСТЯ 85
Ірина Сердечна
ТАК СОННО ПАХНЕ ДОЩ 85
Ірина Сердечна
АЛЕ СПОЧАТКУ МИ БУЛИ 86
Ірина Сердечна
ЗАЛИТО ЛІТО ЛІТЕРАМИ РОС... 86
Опівнічний Марк
КАВА СМАКУЄ ІНАКШЕ БЕЗ ТЕБЕ 88
Людмила Трибушна
ПІД ЧУБЧИКОМ НЕСТРИМНОЇ ТРАВИ 89
Людмила Трибушна
ВОНА НОСИТЬ В НАПЛІЧНИКУ БУБОН 89
Людмила Трибушна
Я ДО ТЕБЕ... ЧИ Я Й БУЛА... 90
Олексій Юрін
У ЦІЙ БУДІВЛІ БУВ КОЛИСЬ ГОТЕЛЬ, ... 91
Олексій Юрін
НА ПЛОЩІ ЯБЛУНЯ ОДНА 91
Олексій Юрін
ЧЕРКАСИ, КВІТЕНЬ, КВІТИ АБРИКОС 92

Олексій Юрін
БУДЬ МОЄЮ НАСНАГОЮ 93
Лідія Кобзар
ЗГАДАЙ 94
Олена Литвин
ПРО ЛЮБОВ 95

Claire Claire (Світлана Абрамкіна)
ТІЛО ВІД ТВОГО ТІЛА 96
Claire Claire (Світлана Абрамкіна)
РУСАЛОНЬКА І ВІН 97
Claire Claire (Світлана Абрамкіна)
МОЯ ДІВЧИНКО 99
Claire Claire (Світлана Абрамкіна)
САД В ГОЛОВІ 100
Лариса Журенкова
ІЩЕ ДЗВЕНІЛИ В СЕРЦІ ДЗВОНИКИ 101
Янкі Злинський (Сергій Шамара)
СОТИЙ ДЕНЬ 102
Янкі Злинський (Сергій Шамара)
ЧАС. ЛЮБОВ. ВІДДАНІСТЬ 102
Янкі Злинський (Сергій Шамара)
* * * ККК * * * (КИНУТА КВІТКА КАРМЕН) 103
Янкі Злинський (Сергій Шамара)
УСЯ ЛЮБОВ 104
Анна Трохименко
ЖИТТЯ ДВОХ 105
Анна Трохименко
СЕРЕНАДА 106
Анастасія Коваль
ВІРТУАЛЬНА МОВА, ВІРТУАЛЬНИЙ ЧАТ 107
Анастасія Коваль
ВІЛЬНО, СИЛЬНО, НЕЗАЛЕЖНО 107
Анастасія Коваль
ХМАРИ, ДОЩ І ЗНОВУ ЛІТО 108
Анастасія Коваль

ТО ЗАГАДКА БУЛА ЧИ ВСЬОГО ЛИШЕ СОН? 108

Лариса Руденко

ОДНОХВИЛИННЕ ЕСЕ 109

Просто пан Олександр

ПОЧАТОК ОСЕНІ ЗАВЖДИ НЕПРИЄМНИЙ 110

Просто пан Олександр

Я САДІВНИК КВІТІВ ДИВОВИЖНИХ 110

Просто пан Олександр

В ТУ НІЧ МИ ЗУСТРІЛИСЯ 111

Просто пан Олександр

ТОДІ ЯК КРАСА У СВІТІ ОПИСАНА МНОЮ 111

Просто пан Олександр

О, ЯК ТИ СПАЛА В СНІ МОЄМУ 112

Ярослава Сухина

ДОТИК ДУШІ 113

Ярослава Сухина

ОСІННЯ ПАННА 114

Валентина Поїзник

ВИПАДКОВА ЗУСТРІЧ 114

Валентина Поїзник

НЕВЖЕ... 115

Валентина Поїзник

ОСІННІЙ ВІТЕР 115

Аліса Череватенко

ПРОВІСНИК СВІТЛА 116

Аліса Череватенко

ТРАНСФОРМАЦІЯ 116

Аліса Череватенко

ОДКРОВЕННЯ 117

Аліса Череватенко

ДАР 118

Аліса Череватенко

МИ СТИРАЄМО ГРАНІ..... 119

ТИ САМ ПЛИВЕШ (РОЗДУМИ)

Опівнічний Марк

Я ВІДПУСТИВ КОНТРОЛЬ 123

Опівнічний Марк

Я СЬОГОДНІ В ЖАЛОБІ 123

Опівнічний Марк

ЗВЕРТАНЬ ОБЕРНЕНИХ ЛІСОК 124

Опівнічний Марк

МИ ВСІ СКЛАДАЄМОСЯ ІЗ ВОДИ 124

Ірина Сердечна

ВІЧНІСТЬ 126

Ірина Сердечна

МЕНІ Б ЛИШ ПРОСТО ВІДІГРІТИ ДУШУ 127

Лілія Кобзар

ПРИНАГІДНО СПИТАЙТЕ У БУДДИ 128

Лілія Кобзар

FESTINA LENTE 128

Лариса Руденко

СПОГАДИ… 129

Олена Соколюк

ТВОЯ ДУША ЛАМАЄ РАМКИ 130

Олена Соколюк

СМАКУЙ ЖИТТЯ ЯК ТЕПЛИЙ НАПІЙ 131
Олена Соколюк
НАСОЛОДЖУЙСЯ МИТТЮ, ЩО ЗАРАЗ 131
Олена Соколюк
ЗАКУТА В КАЙДАНИ ЧУЖИХ УПЕРЕДЖЕНЬ 132
Олена Литвин
НЕ ПЛАЧ 133
Олена Литвин
НАЙСКЛАДНІШЕ – ПРО ПРОСТЕ 134
Валентина Поїзник
ПАМ’ЯТЬ 135
Валентина Поїзник
РОЗДУМИ 135
Наталія Тищенко
ЧАС 135
Наталія Тищенко
ЛЮБОВ 137
Наталія Тищенко
КОЛИСЬ В ЖИТТІ УСЕ МИНАЄ 137
Анастасія Коваль
ВІДКРИВАЮЧИ НОВУЮ КНИГУ 139
Райська
КАЙДАНИ МИ НА СЕБЕ НАДЯГАЄМО! 140
Райська
У КОЖНОГО ПРАВДА СВОЯ 140
Райська
ТВОЯ ТРАНСФОРМАЦІЯ 141

ПЕРЕДМОВА

Учительська поезія – слово, народжене серцем

Учитель… Це не просто професія – це покликання, життєва місія, що поєднує мудрість і доброту, терпіння і творчість, розум і душу. У його щоденній праці є все: радість відкриттів і хвилювання за учнів, пошук нових шляхів до серця дитини, прагнення запалити вогник любові до знань, правди, краси. І коли цей вогонь вихлюпується назовні – народжується поезія.

Збірник «Учительська поезія» – це особлива книга. У ній звучить голос тих, хто щодня творить майбутнє України – учителів міста Черкаси. Вони звикли працювати зі словом, та цього разу слово стало їхньою особистою сповіддю, джерелом натхнення й внутрішньої сили. У кожному рядку – тепло серця, чистота думки, ніжність душі, прагнення донести істину через риму, метафору, поетичний образ.

Задум створення цієї збірки народився завдяки грантовому проєкту міського голови в галузі загальної середньої освіти. Автором проєкту став Сергій Шамара, співавторкою та кураторкою – Людмила Коротун. Саме вони згуртували навколо себе творчих педагогів, надихнули їх і допомогли реалізувати спільне прагнення – показати, що вчитель не лише навчає, а й сам є митцем, творцем духовності, хранителем культури й слова.

Ініціативна група – Оксана Пилипюк, Олена Литвин, Михайло Солодовник, Аліна Снєт, Атаджан Овезов – утілила задум у життя, наповнивши його змістом і поетичною енергією. Завдяки їхній злагодженій роботі збірка стала живим свідченням духовного багатства, творчої наснаги та невичерпного потенціалу вчительства.

До збірки увійшли поетичні твори двадцяти шести вчителів та викладачів міста Черкаси. У кожному рядку – щирість почуттів, глибина роздумів і відлуння життєвого досвіду. Автори надали свої поезії: ліричні та емоційні, присвячені сьогоденню і вічним темам.

Ця збірка – вільний простір для творчого самовираження, можливість бути почутим і зрозумілим. Тут поєдналися перші поетичні спроби й майстерно вибудувані строфи, наївна безпосередність і глибока філософічність. Читач визначить, що йому близько, що торкає його душу і залишається в серці, а що чекає на іншого поціновувача. Хтось з авторів вперше заримував, а є ті, хто вражає вмінням володіти словом, упорядковувати свої думки – вірші дуже різні за змістом і формою.

Можливо, саме ці поезії відкриють нові горизонти творчості – як для авторів, так і для тих, хто вперше торкнеться їхнього поетичного світу.

Ця книга – місток між поколіннями освітян, доказ того, що українська школа живе не лише знанням, а й поезією, не лише підручником, а й душею. У ній – вдячність минулому, любов до сьогодення і віра у завтрашній день та переживання за тих, хто захищає нашу землю.

Нехай ці поезії надихають, додають сил, пробуджують світлі почуття, адже слово, сказане з любов'ю, – це завжди молитва, що лікує душу й окрилює серце.

Олексій Юрін

***

Муза не візьме творця у полон,

Їй не потрібен останній Iphone,

Їй не потрібні Сейшели й Гоа,

Муза не любить отих ігуан.

Муза не скаже: "Куди знову зник?"

Муза не скаже: "Ти ж чоловік!

Ти ж чоловік – тож терпи та мовчи!"

Муза приходить завжди уночі.

Завжди вона підбирає слова,

Кожного разу муза – нова,

Ніжна, привітна, бадьора, жива...

В муз не болить голова.

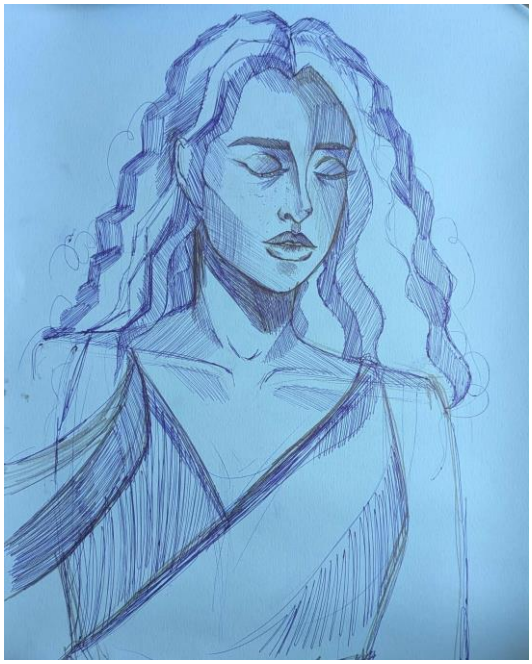

Ілюстрація Хижняк Катерини, 2010 р.н.

У МАЛЕНЬКИХ ОЧАХ

(для малечі)

У маленьких очах відбивається світ –
Гамірливий, гучний і великий –
Буйна радість зелених віт,
Білі хмари і срібні ріки.

Василь СИМОНЕНКО

Ілюстрація Касьяненко Соломії, 2010 р.н.

Лідія Солодар

***

Ой смакують свиням

дині!

Поки дині не вродили,

ми город огородили.

Та паркан не допоможе,

свині валять огорожу.

Я сварю: "Нечемні свині!"

Свині кажуть: "Ми не винні,

що смакують свиням дині

гарні, жовті, соковиті.

Найсмачніша їжа в світі –

Ди-и-ні-і!"

Лідія Солодар

***

Прополола іриси

Лисиця Лариса,

А лис Борис

Полив кипарис.

Кипариси та іриси

Доглядають в лісі лиси.

Лідія Солодар

***

Говорила стиха
мама-Кажаниха:
"Нумо, дітки на горище!
– Люлі-люлі, – вітер свище.
Ви літали всюди,
поки спали люди,
танцювали залюбки,
поки сяяли зірки.
Та коротка ніч улітку,
сходить сонце, любі дітки,
каже нам
кажанам:
– Спати час –
день почавсь!
Пригортайтеся до неньки,
рукокрилики маленькі!"
Добре-добре біля мами
спати догори ногами.

БО НИВА ЦЕ – МОЯ! (про школу і для школи)

Бо нива це – моя! Тут я почну зажинок,

Бо кращий урожай не жде мене ніде...

Василь СИМОНЕНКО

Ілюстрація Смик Ірини, 2010 р.н.

Любов Шинкаренко

ПРО БІОЛОГІЮ

"Біос" – життя, "логос" – вивчаю, –
Так, біологію я викладаю!
Можу сказати, колеги, по праву:
Що мій предмет корисний, цікавий!

Квітка і пташка, сонце й хмаринка,
Кожна комашка і кожна тваринка,
Риба в воді і в ґрунті бактерія –
О, біологія! Справжня містерія!

Вчить математика гроші лічити,
Фізика вчить за законами жити,
Хімія – знати реакцій рівняння,
А географія – пересування,
Лиш біологія, визнати мушу,
Вчить пізнавати і тіло, і душу!

Наш організм – невідома країна!
Вчить мій предмет пізнавати людину!
Мозок людський – це незвіданий світ!
О, біологія! Гордо звучить!

Дружно живемо з науками в світі,
Радо несемо дорослим і дітям
Цінну духовність, як чисту росу,
Свято, гармонію, ніжну красу!

Ти, як наука – основа людини,
Ґрунт, на якому зростає дитя!
Сповнений знань твоїх, розум полине
До гармонійних висот майбуття!

Ти – емоційна, цікава, важлива,
Ти – естетична, ти справжнім є дивом,
Ти нам потрібна в любові й журбі,
О, біологіє, слава тобі!

Любов Шинкаренко

ПРО ПРИРОДУ ЧЕРКАЩИНИ

Красу Черкащини моєї
Колись оспівував Кобзар.
І я завжди милуюсь нею,
Бо то природи цінний дар:

Це і лісів зелені віти,
І широчінь полів навкруг,
Дніпро могутній, пташки, квіти…
"Природа – наш найкращий друг!" –
З дитинства гасло пам’ятаю,
Дивлюся навкруги й гадаю:

"Людино, дивно якось дружиш,
Не ти природі вірно служиш,
А, ніби найманку, обслугу

Використовуєш ти друга":

Вона – замурзана й забита,
Вона – нечесана й невмита,
Вона – нещасна Попелюшка.
Яка пере твої пелюшки
І тихо сльози проливає,
В фартух залатаний ховає.

В повітрі і воді – усюди
Багато викидів і бруду:
Хімічні викиди як слід
Затьмарили птахів політ.

Нам важко дихати і жити,
Страждають наші з вами діти:
Ми їх ведемо до кринички,
А там є мертвою водичка;

Забруднені малі річки,
Підземні води і ставки,
І наш Дніпро – могутня глиба,
Втрачає з кожним роком рибу, –
Виловлюють лише рибалки
Бляшанки з-під консервів й палки!

Тобі не соромно, людино?
Страждають також і тварини!

Розлита нафта у воді –
Тварина знає: до біди!
Не долетить птах до домівки,
Як пір'я склеїть нафти плівка!

Страждають лосі й ведмежатка,
Тому що в бруді їхні хатки.
Страждають олені й комашки,
Тому що пластикові пляшки,
Дроти, пакети і сміття
Заполонили їх життя!

Бобри, тюлені і лисички
Та їх пухнастики-сестрички
Сидять і плачуть мамі в трубку,
Бо скоро з них пошиють шубку!

Маленька рибка у біді –
Нестача кисню у воді!
У клітці плаче мавпенятко:
"Так хочу я до себе в хатку!
До джунглів, до гіпопотама,
На мене там чекає мама!"

Ген ліс порубаний лежить,
Із нього зайченя біжить,
За ним – ведмідь, птахи тікають,
Деінде прихисток шукають,
І навіть тигр величавий

Ричить так жалібно-тужаво!

Черкащино, курортний край!
Тебе благаю: "Не вмирай!"
Нам час, Людино, схаменутись
І навкруги всім озирнутись!

Щоб риба, жаба і комашка,
Сова і олень, і ромашка,
Сосна, ялина, дуб і бук
Співали: "Нам Людина-друг!
Тепер завжди і повсякчас
Вона турбується про нас!"

Тож, не займаймо первоцвіти
І не зриваймо в лісі квіти,
І не турбуймо гнізд пташок,
Не залишайте там пляшок,
Давайте берегти річки:
Очистимо їх бережки!
Було б прекрасно, щоб усюди
Стояли очисні споруди –
Тоді у водах і повітрі
Знов оживе різноманіття,

Тоді Природа-Попелюшка
Нам прошепоче всім на вушко:
"Я дякую вам, добрі люди,
Що зберегли мене усюди!" –

І перетвориться в красиву

Принцесу, чарівну й щасливу!

Любов Шинкаренко

ГОРОБЕЦЬ ХАТНІЙ

Що за птах маленький, спритний?

Наче зовні непримітний:

Сірі щічки, бік пістрявий,

Сам стрибучий і вертлявий!

Дзьоб короткий та міцний –

Для комашок він страшний!

Лапки – гострі кігті мають,

Цілий день вони стрибають!

Справжня кулька-стрибунець

Непосида-горобець!

Батьківщина горобця – Азія скеляста;

В Україні всім відома

Пташечка кругляста:

Там, де є на світі люди, –

Хатній горобець повсюди!

Товариський, компанійський,

Своє діло знає,

А вночі в чагарниках

Мирно засинає!

Їсть насіння, хліба крихти,

Ягоди, зернята –
Все кудись потрібно бігти
Горобцям-малятам!
Літуни вони прудкі;
В групки як збираються,
З задоволенням в калюжах
Та в піску купаються!

Птах допитливий, сміливий,
Зграйками літає,
І людину за сусіда
В селі й місті має!
На базарах, біля хат,
Клумб і магазинів
Цих веселих пташенят
Ми завжди зустрінем!
Влітку й взимку їжу має –
Тож у вирій не літає!

На війні наші бійці,
В нас бої тривають –
Через це і горобці
Масово зникають!
Менше зерен на полях,
Звуки вибухівки –
І маленький жвавий птах
Залишив домівки!
В парках меншає рослин –
Ніде ночувати;

Кіт безхатній (не один)

Хоче харчуватись!

Бідний хатній горобець,

Наша пташка року!

Та невже тобі кінець

Буде ненароком?

Міль каштани доїдає,

Гусені плодитись!

Люди-люди, кожен знає:

Треба зупинитись!

Як природу берегти

Вчить і першоклашка;

Збережемо від біди

Цю маленьку пташку!

Любов Шинкаренко

ДІЇ, В РАЗІ ВИЯВЛЕННЯ ВИБУХОНЕБЕЗПЕЧНИХ ПРЕДМЕТІВ

При порушенні порядку

Та поганому контролі

Бомби, міни і снаряди,

Пил їдкий, аерозолі

Викликають небезпеку,

Вимагають чіткість дії,

Бо інакше буде "спека" –

Розгорнуться ж бо події!

Як поводитись доречно?

І які такі прикмети
Набувають небезпечні,
Підозрілі всім предмети?

Ось коробку чи пакунок
Закуток шкільний містить –
Небезпечний подарунок
Може дуже засмутить:
Он розтяжки і дроти,
Скотч, мотузки і бинти,
Батарейки, запах гасу –
Схожість на боєприпаси,
Ще й годинник цокотить,
Та ліхтарик мерехтить…
Обережно: вибухівку
Хтось приніс до нас в домівку!
Як бабахне! Зараз буде!
Що робити, добрі люди?!!!

1. Припинити всі роботи,
Всі залишити турботи!
2. Терміново(!) всі довкола,
А найперш директор школи,
Про предмет цей мають знати,
Швидко відреагувати!
3. В спокої, не панікують,
Всіх людей евакуюють!
4. Позначають, де предмет:
Чи коробка, чи пакет.
5. І негайно(!), швидко дуже

Подзвони, шановний друже,

101 або 102

І скажи такі слова:

А) Де знаходиться предмет.

Б) Декілька його прикмет.

В) Дату виявлення й час.

Г) Хто знайшов боєприпас.

6. З території тікайте,

На ДСНС чекайте!

7. А при вибуху загрозі

Ви не стійте на дорозі,

У заглиблення лягайте,

Зразу голову ховайте!

8. Закривайте щільно вуха,

Ширше рот відкрить негайно!

Бо перетинки для слуху

Знадобляться ще, звичайно!

ЗАБОРОНЕНО практично

Вам робить КАТЕГОРИЧНО:

1. Вибухівку нагрівати!
2. Зберігати!
3. Ударяти!
4. Брати цей предмет до рук!
5. Перекочувать навкруг!
6. Намагатись розбирати!
7. Чи заносити до хати!
8. Класти у вогонь, у пічку!
9. У криницю або в річку!

10. На металобрухт здавати!

11. На городі закопати!

12. І петарди, і пакети,

І салюти, і ракети

З вибухівки не майструйте

Та зі смертю не жартуйте!

13. При таких складних подіях

Не робіть, будь ласка, дії,

Що не мають вороття

І позбавляють життя!

Якщо кожен з нас свідомо

На роботі, в школі, вдома

Буде знати чіткий ритм:

Пункти, дії, алгоритм

Як життя своє єдине

Чи бабусі, чи дитини

Від загрози вберегти –

Досягнемо ми мети:

В профілактиці – прогрес!

Слава всій ДСНС!!!

Любов Шинкаренко

ДЕНЬ УЧИТЕЛЯ

Сьогодні свято всіх Учителів

Розмашисто крокує по планеті,

Без почестей, яскравих кителів,

З любов'ю у осінньому букеті!

Дітей навчати – справа не з легких:
Сукупність знань не створить особистість,
Людей у світ пускаєш Ти таких,
Щоб кращою ставала наша дійсність!

Учитель – не професія така,
Учитель – це життя, в душі горіння,
Це – в крейді дошка, сукня і рука,
І очі учнів, вдячні за терпіння!

Учителю, Ти – нації творець
І доль людських невидимий вершитель!
Для учнів Ти своїх – завжди взірець,
І Совість – Ти, і Голос –Ти, Учитель!

Учителю! Ти – сяйво крізь пітьму,
На цій планеті незвичайний житель!
Не маєш права на помилку лиш тому,
Що Ти – благословенний, Ти – Учитель!

Світи і сяй, учительська душа,
Твори, співай і почувайсь в здоров'ї!
На паузу ставать не поспішай,
Насолодись і щастям, і любов'ю!

Плоди Твої зійдуть через роки,
Бо з учнем Ти своїм завжди в дуеті!
Любов свою дарують малюки

В барвистих айстр осінньому букеті,

Дарує осінь низкою надій:

На мир, на переможні дні святкові.

Учителю! Живи, працюй і дій

За очі учнів, сповнені любові!!!

Alex

ПЕДАГОГІЧНА ДОЛЯ

Моя професія – то не робота,
Це квест, марафон і натхненна субота.
Бо працюю я не лише до п’яти –
А й у снах, і в транспорті йду до мети.

Пишу я конспекти між борщем і пранням,
І тести складаю під вечірнім стражданням.
І хоч діти бувають, як буря в степу,
Я їх обіймаю – бо серцем живу.

Я вчу їх, а вчуся сама щодня –
Як знайти підхід, як триматись вогня.
І хоч іноді – сміх крізь сльози й втому,
Повертаюсь до класу, мов знову додому.

Alex

УЧИТЕЛЬ – ЦЕ...

Учитель – не просто фахівець зі знань,
А трохи психолог, актор і шаман.
Може заспокоїти клас за хвилину,
Знайде, що зникло, пояснить "причину".

Коли вже дзвоник, а ще пів програми,
Учитель виходить з новими планами.
В кишені – цукерка, в очах – трохи сліз,

Бо третій "А" знов заліз на карниз…
Пишемо конспекти, валер’янку п’ємо,
"Ведемо" журнали, про Францію мріємо.
У п’ятницю втомлені тихо сидим –
Але в понеділок… усе повторим!

Alex

ПЕРЕРВА – ЦЕ НЕ ВІДПОЧИНОК

"Перерва!" – діти крикнули щасливо,
А я – в куток, втомившись красиво.
Не чай, не тиша – стіни тріщать,
Бо клас і перерва – то той самий матч.

Хтось вже лізе на шафу руками,
Інший ганяється з крейдою в драмі.
Я усміхаюсь, та в голові
Уже формую доповідь на зібранні.

– "Сидіть, не бігайте!" – шепочу в тиші,
І додаю: "Хоч на хвильку... хоч трішки..."
Але натомість – біг, галас, сміх…
О, перерва – ще той бойовик!

Alex

ДИСТАНЦІЙКА? ТА ЛЕГКО!

О, дистанційка – то був ще той квест!
Камеру вмикати? У мене ж тут пес…

Хтось на урок заходив з ковдрою в зубах,

Хтось їв макарони просто у снах.

– "Учителько, вас не чути зовсІм!"

– "А мене видно? Бо я тут… ось він!"

– "Я вимкнув мікрофон спеціально,

Щоб не спалився наш кіт документально".

О, інтернет – то фільм без сценарію,

А Zoom – театр без репетицій і армії.

Але в серці – любов, а не лиш трафік,

Бо вчитель – не просто роль, а титанічний графік.

Alex

БАТЬКІВСЬКІ ЗБОРИ - ГРА БЕЗ ПРАВИЛ

Батьківські збори – подія серйозна,

Я готуюсь, мов до бою… нервозна.

Мама питає: "Чому в нього трійка?"

"Бо спить на уроці, даруйте, що не двійка"

– "А можна щось змінити в програмі?"

– "Так, звісно. Але не в цій державі…"

– "Чому мій синочок такий замріяний?"

– "Бо в TikTok він зірка – хайпом обійнятий!"

Ми разом сміємось, хоч сльози на очах,

Бо вчитель і батько – два крила на плечах.

І хоч іноді хочеться в космос втекти,

Але ми разом – і мусимо йти.

Олена Литвин

ПРО/ПІД ПЕТРАРКУ (наслідування італійського сонету)

Чи можна покохати назавжди?
Хай не навзаєм. Але так: навіки!
І звикнути, що душу рвуть шуліки,
Що будеш спраглим: завжди без води.

Фантазія все, примхи, маячня –
Не буде краю кпинам, пересудам…
Та чи кохають на ухвалу людям?
Це моє поле, том м'яка стерня.

Чи правильно… Чи можна… – Нащо вам?
Живу із цим. Щасливий і багатий.
Не роблю клопоту ні друзям, ні богам.

Тож за моє одужання не ратуй.
Лікуюсь віршами, а плачуся – дощам.
Шаріюсь дотику. Закоханий – крилатий.

Олена Литвин

СОНЕТ ПО ШЕКСПІРУ (наслідування англійського сонету)

Спитай мене: що значить справжній друг?
Це вигадка, насмішка чи мара?
Супутник, що без нього, мов без рук?
Довірений? Чи той, хто підігра?

Той, що, коли заплачеш – зарида?
Чи розрегочеться, коли шуткуєш ти?
Ні - той, що поряд і коли нема.
У серці й в думці буде в ногу йти.

Він не втручається і не наполяга,
Не вимагає клятв і запорук.
Чужий по крові – у своє життя
Закарбував тебе – навічний друк.

Коли друг є – подякуй, що жиє,
Коли немає... Серденько моє(

НЕБО НАД ДНІПРОМ – ХТО БЕЗ ТЕБЕ Я (патріотична поезія)

Небо над Дніпром –

Хто без тебе я!

Небо над Дніпром,

Кличе кров моя!

Святослав ВАКАРЧУК

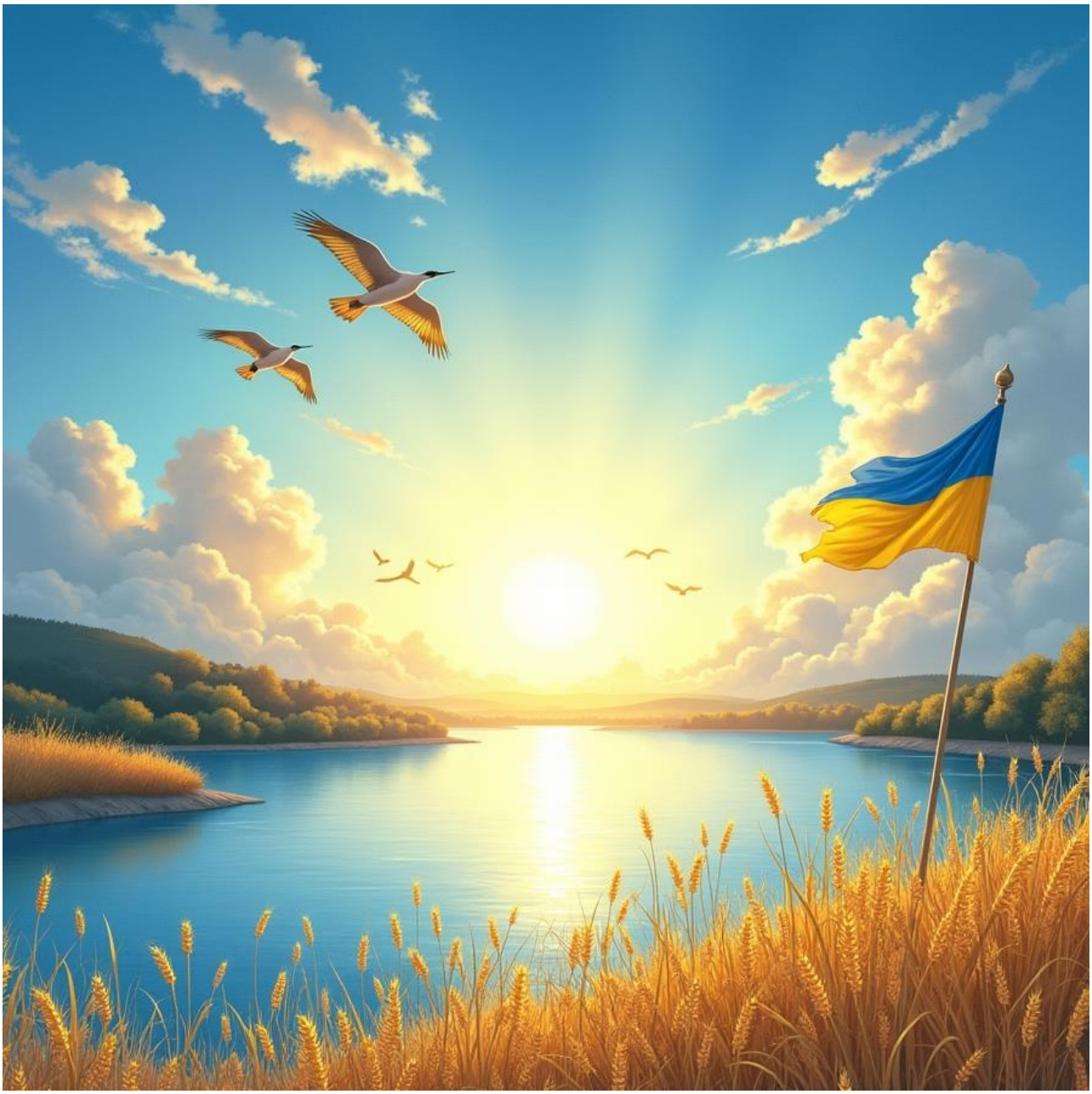

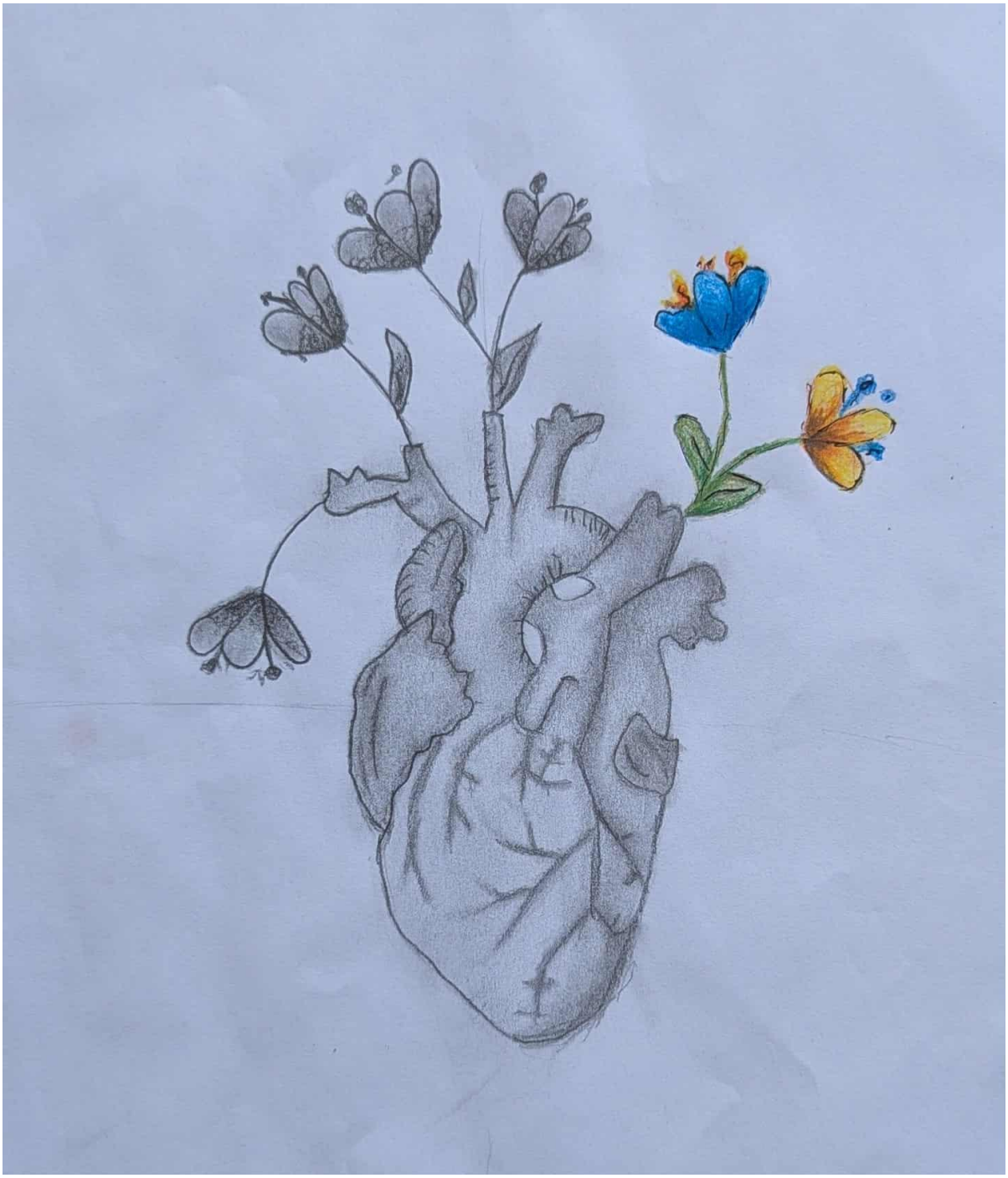

Ілюстрація Буджерак Олександри, 2012 р.н.

Лілія Кобзар

СТВОРЕННЯ НОВОГО СВІТУ

І зійде на Тараса сонце,
Як предтеча майбутніх звершень,
Мов кульбабка в дитячій долоньці.
В день перший.
І розм’якшиться твердь небесна,
Змиє зла шкарубку недугу,
Бо вода безтілесна і чесна.
В день другий.
І земля залікує пам’ять
Від зубів вогняних стилетів,
Зарубцює сліди різнотрав’ям.
В день третій.
І засяють вічності зорі,
Попри темряви погляд впертий,
То герої в недремнім дозорі.
В день четвертий.
І вернуться до гнізд лелеки,
Не відпустить їх пісня м’яти
Над житами вкраїнської Мекки.
В день п’ятий.
І народяться інші люди,
Титанічних думок і зросту,
Україна свободу здобуде
В день шостий.

Наталя Приходько

СКРИНЯ

Стоїть в музеї старовинна скриня,
Поринула у спогади століть,
Добра надбала в скриню господиня,
Й лежить воно у ній багато літ.

Хустки, запаски, сорочки, коралі,
Корсети, плахти, славні рушники…
Їх створювали дивовижні кралі –
Дбайливі і турботливі жінки.

У скрині дукачі є і намисто,
Стрічки, сережки, персні і вінки…
Витає скриня в спогадах барвистих,
Що зберігають сивії віки…

Лариса Журенкова

КРАЩОЇ НЕ ЗНАЮ

Розстилає дорога сувоєм сукно –
Мчить вдоволено біла автівка.
Повертаюсь додому... Дивлюся в вікно.
Скоро прийме в обійми домівка.

Вітерець ворохобить деревам чуби,
Пестить хмарки на овиді сивім.
Половіють жита – будуть добрі хліби...

– Здрастуй, люба Черкащино, мила!
В млості й шепоті трав умлівають поля.
Переповнююсь ніжністю й щемом:
Може, є десь на світі і краща земля,
Та одну я вважаю Едемом.

Гідна подиву слава її вікова,
Тому кращої в світі не знаю!
З потаємних глибин віднаходжу слова
І натхненно у вірші вплітаю.

Лариса Журенкова

ЖАЛОБА УКРАЇНИ-МАТЕРІ

Криваві хлопчики в очах,
Жахливі крики по ночах
Забутих тіл у лісосмугах.
І труп, який ще не прочах,
Біля ікон горить свіча
Як пам’ять про чийогось друга.

А вдома батько – не мечем,
Розбитий вмить паралічем,
Одвічна матері жалоба...
І знов під кульовим дощем –
Десятки, сотні під плащем...
І хрестить Україна лоба...

Здається, висохли ковші,

А струни лопнули в душі

В журі за кожним сином.

Скорботно дивиться на світ

Очима тих, хто впав у сніг,

За неї, Матір, згинув...

Лариса Журенкова

ЯКБИ Ж АДАМ ТОДІ ВСЕ ЗНАВ…

Якби ж Адам тоді все знав,

Він Єву б зупинив за руку...

Але, засліплений, мовчав...

Чи захотів пізнать науку?

Не розрізнив добра від зла -

Із скриньки хлюпнула Пандора...

Модерн же має два крила,

Одне – то біле, друге – чорне.

Лиш яблучко – а стільки бід:

Содом... Гоморра... "Мирний" атом...

Гіркий полин... Лишає слід

В душі Землі підступний фатум.

Сльозами сповнилась Земля.

Не тішать моли, ліфти, вежі,

Коли ридає немовля,

А людство – війнами бентежить.

Від болю корчиться Адам

На полі бою в сильних муках...

Якби ж тоді він тільки знав...

Він Єву б зупинив за руку!

Лариса Журенкова

СИДЯТЬ ХАТИ З КОВІНЬКАМИ НА ЛАВЦІ

Маленька купка сиротливих хат

Грибочками щільненько притулилась.

На Божий світ через віконця в сад

Старечими очима задивилась.

Сумують шиби у високій мураві:

Не проспіває дітвора колядку...

Чекає прикорень давно в траві

На корівчину чи мале телятко...

Розчахнутої груші цитадель

Куйовдить у саду бентежний вітер.

У вирій дерев'яний журавель

Все пробує із вигону злетіти...

Прощаючись, махають вітряки.

Були ж часи, що люду ніде впасти!

Тепер бредуть вони через віки,

Щоб розчинитись в вічності й пропасти...

Сидять хатки з ковіньками на лавці.

(Їх відігріти б, чисто підмести...)

Питають, чи немає постояльців,

Чи не скриплять калинові мости...

Лариса Журенкова

В КРАЮ, ДЕ БУЛЬКАЄ В ТАЗКУ ВАРЕННЯ

Як гамірно і весело в садку!

Даремно бабця підобідать кличе:

Там варить джміль в яскравім фартушку

Варення із духмяних полуничок.

Сіренький котик казочку пряде

І змотує слова в м'який клубочок.

Дідусь старенький кізоньку веде

Водиці спити і скубнуть листочок.

Тупу-тупу кумедний їжачок –

Пузце травичка молода лоскоче.

У кропиві ховається вовчок,

І Ряба над яєчком журно квокче.

У ластовинні, юно-молоде,

Все зіткане з уяви і натхнення,

Дитинство стежкою зі мною йде

У край, де булькає в тазку варення.

Валентина Поїзник

ДО МОВИ

Мово рідного народу
Із любистку й рути-м’яти.
Ти від роду і до роду,
Від матусі до дитяти.

Як ріка ти повноводна,
Хвилювати душу здатна,
Бо у мудрості народній
Невичерпність благодатна.

Невигойну рану серця
Ти любов’ю ізціляєш.
Недруга в словеснім герці
Нищиш же і навпіл краєш.
Будь спасенна, рідна мово,
В животворності джерельній,
Бо до тебе на розмову
Люди йдуть у час пекельний...

В благодаті всій Господній
Невід’ємно ти присутня,
Як початок всій Природі...
В кожнім "я" – ознака сутнього.

Валентина Поїзник

СПОГАД

Любила ненька вишивати...
У рушниках сміялась хата...
І образи ясніли квітом.
Те особливе, ніжне світло
Мені струмує з вишиванок,
Коли ступлю на рідний ґанок,
З дороги дальньої вернувшись.
Мені, матусю, не забулось.
Лиш ти тепер усіх нас вище.
Осінній вітер тужно свище...
Вінком терновим руки коле,
Нема розради в болю колах...
Невідворотність, розумію,
Та не спинить зими завії.
Ти так любила вишивати,
Узором душу заселяти.
Чи ж розгадати я зумію
В тій гладі й хрестиках надію?

Анна Трохименко

ПРО УКРАЇНУ

Україно, наша рідна мати,
Ти допомагаєш нам зростати,
У проміннях сонця зарождалась,
Споконвіку шанувалась.

Відома всьому світу, як країна любові,
Де народ говорить на солов'їній мові.
З давніх-давен народ плекала,
І кожному пісні над люлькою співала.

Ти, ненько, відома також журбою –
Тужиш сильно за синами, що на полі бою.
Любов із журбою на тканині вишивала.
Споконвіку калину з вербою в віночок сплітала,
Дарувала цей вінок дівчатам, щоб були на долю багаті.

Вишивала та сплітала всі долі докупи,
Щоб були всі її діти у гурті, при купі.
Ось тому тебе, ненько, діти так шанують,
Бо ти мати добра, щира, того так цінують.

Ярослава Сухина

МОЯ ЗЕМЛЯ

Під спів птахів я прокидаюсь вранці,
Милує очі блакитний небокрай.
Я споглядаю на земну красу у вишиванці,
Усе це – мій чудовий, рідний край.
Пишаюсь тим, що маю славний рід я!
Люблю свою країну вольову,
Її природу мальовничу та чарівну,
Прекрасну, незалежну, неземну!
Коли у полі чуєш шелест ниви,
Або десь жайвір защебече вдалині,
То розумієш: кращої країни
Ніде й ніколи більше не знайти.
А в лісі соловей заводить пісню,
Співа про все, що бачив і що чув,
Від музики його радієш тихо
І себе вдома, миттю ти відчув.
Коли поглянеш на село вкраїнське,
То подих перехоплює украй,
Мальовані хати стоять у мальвах,
А поряд з ними пишний сад і гай!
Біля криниці похилилася калина,
Лелека вправно в'є своє гніздо,
З тобою скрізь говорить Батьківщина,
Про щиру дружбу, про кохання і добро.
А як потрапиш у міста Вкраїни –
Не можна відвести очей

Від пам’ятників та соборів різних,
Від парків, що приваблюють людей.
Моя кохана, мамо-Україно!
Несеш в собі ти мужність і красу,
Моя могутня, рідна Батьківщино,
Всім серцем віддано тебе люблю!

Ярослава Сухина

КОБЗАР

Понад Дніпровським схилом,
На Канівській горі
Стоїть Тарас, а думи
Клекочуть в голові.
Про Україну вільну,
Про землю, про народ
І про війну, що знову
Принесла сліз, скорбот.
Колись у своїх віршах
Заповідав не раз,
Що Україна наша –
То найцінніший скарб,
Що люди українські –
Всі вільні, не раби,
А московити кляті –
Нам люті вороги!
Стоїть, а в своїх думах
Гортає "Кобзаря",
Про бідну Катерину він згадує щодня,

Про діточок маленьких,
Що десь під тином сплять.
І про людей змарнілих,
З яких знущався кат.
Задумався Кобзар наш,
І дивиться у даль,
Про боротьбу і волю
Він нам заповідав.
Бо тільки у рідній хаті
Своя лиш правда є
І ніби передбачив,
Що лихо знов прийде.
Коли лишав свій спадок,
То нам він заповів,
Що Слава України
Залишиться навік!

Лариса Білоусова

***

Посадила мама
У дворі калину.
Щоб любов міцніла,
І була єдина...
Щоб злітались
птахи,
Навчали співати...
Музику єднала
До своєї хати...

Із піснями в серці

Синочка ростила...

Випросила в Бога

Для "польоту крила",

Наповнила душу

Калиновим цвітом,

Щоб став музикантом,

Піднявся над світом...

Щоб був неповторним

Для України,

Бо сила для нього

Іде від калини...

Промайнули роки,

Здійснилися мрії –

Мамина мудрість,

Щастя й надії...

– Спасибі Вам, мамо,

Зійшлись воєдино:

Музика, Ви і червона калина.

МОЖЛИВО, ЗНОВУ ЗАГРИМЛЯТЬ ГАРМАТИ

Можливо, знову загримлять гармати,
І танк зімне пшеницю на лану,
І буде плакать і журитись мати,
Коли сини ітимуть на війну.

Василь СИМОНЕНКО

Ілюстрація Фурт Олександри, 2010 р.н.

Ілюстрація Буджерак Олександри, 2012 р.н.

Ілюстрація Вовченко Таїсії, 2009 р.н.

Claire Claire

ВІДБОЛІЛІ СЛОВА

пам’яті поета Максима Сальви, який віддав своє життя за Україну

Написати вірші не тяжко
Із твоїх відболілих слів.
За грозою тепер малюнки –
Хтось для тебе колись лишив.
Пам’ятаєш, початок світу,
Погляд сіро-блакитних очей,
Уві сні як приходить літо
З-за тендітних її плечей?
Я початку й майбутньому заздрю,
Адже в когось воно іще є.
Бо тепер, не волосся – коріння
Проростає у серце твоє.
На шафрановім пагорбі Лицар
І заплутав стежки мінотавр.
Полетів у козацький вирій,
Ніжним сумом розвіяним став.

©трибушна

***

Час застиг. Опустив завісу.
Далі лютого ще не рушив.
У тривожних містких валізах
Зимні светри і зимні душі.
Зимні звуки хрипкі і грубі
Зимнім голосом всі новини
Клич сирени, зимовий в кубі
Завиває і хуртовинить.
Дозрівають зимові вишні
Аж тремтять на зимових вітах.
Боже господи усевишній
Скинь завісу хай стане літо!

©трибушна

***

розтЕрзані, розшмАтані слова
стягаю в купу... де беру ту силу?
Земля моя ще так не голосила,
Земля моя ще так не сиротіла,
щоб в берці сам Господь її взував...
розстріляні розкрИлені думки,
втолочені у попелища мрії...
Земля моя буремна – при надії –
ось-ось вже розродитися воліє,
Їй сам Господь підставив дві руки...

Лілія Кобзар

МІСТО ВІЧНО МОЛОДИХ

Сюди бузковий шал не долітає,
З акацій не стікає білий дим,
І голос чийсь приглушено питає,
Чи будуть мертві заздрити живим.

Тут темно, що аж гусне кров у жилах,
Задуха, як німий удар під дих,
Проте вони не скніють у могилах,
А зводять місто вічно молодих.

Вростають мегаполіси в минуле,
Де зроду не копали картоплі,
І відліку зворотного зозулі
Не чутно за лаштунками землі.

Тут вулиці пунктирні, урочисті,
Будинки, мов окопи, затісні,
Дерева бронхіальні і безлисті,
Безбарвний світ в остиглому вікні.

Героїв навіть смерть не упокорить,
Їх відчай прокричить на сім октав,
Але над ними нездоланні гори,
А зверху – непролазні хащі трав.

Людмила Шелест

НЕСКОРЕНИЙ ПОЛІТ

Я руки піднімаю вгору,
Спитати хочу небеса:
Чи є ще десь на цьому світі
Ця неймовірная краса?
Де гори, луки, а світанки…
Лиш глянь – і завмирає час,
Де ми з тобою аж до ранку…
Лише бажання загадай.
Та хто ж посмів отак зухвало,
Лишаючи кривавий слід,
Зламати крила й перервати
У птаха вільного політ?
Хто в тиші ночі причаївшись,
Безжально тисне на курок –
Без каяття і без прощення
У прірву робить перший крок.
Враз похитнувся трон із сталі,
На ньому – тінь, не чоловік.
Угоду з дияволом уклали?
Ви ж душу втратили навік!
Злітає, не здається птаха,
Лиш ширше крила розпліта,
Вдихає світ на повні груди,
Їй не страшна вже висота.

Янкі Злинський (Сергій Шамара)

***

Онуки прадідів далеких
згадають подвиги війни...
Та чи згадають їхніх предків?
Як в революцію жили?
Як чули слово? Як хотіли?
Як відчували? І могли...
Як кров і землю згодом їли.
Як рили ями без хрестів...
Як не побачили оказій
У порівнянні перемог.
То скільки меншим не розказуй, –
Забудуть весь оцей флешмоб.
І коли пам'ять вибіркова,
Чи просто зручно в цей момент, –
Реакція часів здорова
Напише вам такий сюжет:
Де є поразки в перемогах.
Де є печаль, а не герой.
А біль реальна на порогах.
І подвиг в залишку не той...
Й якщо не бачиш суперечність
Долин "великих перемог",
На логіку партійно гречний...
Чекай в новій війні пролог.

Янкі Злинський (Сергій Шамара)

Історія. Звісно ж, фальшива.
Ще тепла долівка із глини,
Лампадка у краснім куті...
Труп батька. Дрібненька дівчина
Під лавою, з лялькою, в грі.
А полум’я грається з тінню,
І гілка лоскоче вікно...
Вона ще, можливо, загине.
Втім ходить і тягне рядно.
Вона імітує турботу,
Закутала тата. Ну ось...
Тепло, допомога, робота –
У їхній сім’ї так велось.
Два літечка бачила, й зими,
Півроку, як мами нема...
Ще вчора із рук його їла,
Тепер – він вже сам як зима.
Все далі холонучих жител
Історія облік вела...
"Да ну!", "А ви дакажитє!" –
Кричить й досі "умнік с угла".
Все просто. Як ти з України, –
Це там, де калина, Дніпро...
Ніяк не образиш дитини.
Став свічку! Рости! І бий зло!

Янкі Злинський (Сергій Шамара)

На кожному східному полі,
Чим далі, в степи, до солдат…
Поховані сім'ї і долі…
Комусь вистачає виплат…

На кожному східному полі,
Де збіжжя ростиме. І плід…
Рушайте по грудках поволі…
Тут "жили" перехід й ухід...

На кожному східному полі
Ти стань. Зупинись. І не руш.
Відчуй, як зложилоголові
Обіймуть теплом своїх душ.

Людмила Шелест

ТОЙ ДЕНЬ

Настав той день, якого не чекали,
І та війна, яку ніколи ми не знали.
Той жах, той страх, ті сльози й плач,
Але не чує нас палач.
Він випускає гості жала,
Кидає в нас свої кинджали,
Тремтить земля під небесами,
Що ж буде, Боже, завтра з нами?
Ми ж дні рахуємо в страху,
Ось перший, другий – ми в строю!
Вже сьомий, восьмий настає,
Лиш Бога молимо про те,
Щоб знову ранок, новий день,
Ми чітко знаєм, що тепер
За нами правда, з нами Бог,
І ми вже звикли до тривог…
Вперед йдемо у переможний бій,
Вже дзвони чутно звідусіль.
З-за хмари сонце виглядає,
Промінням шлях нам прокладає.
Настав той день, якого так чекали,
Молились, вірили, страждали…
Нарешті ти повстала із руїни
Велична і могутня Україно!

Аліса Череватенко

ДЯКУЮ

Дякую за ранок і за ніч доземно.
А ти спав, Солдате? Мовив: "Так, напевно..."
Подумки вкриваю теплим покривалом,
Робить він тривогу лиш страшним сигналом.

Дякую за мужність, що вселив надію.
Я навіки вдячна! Я забуть не смію!
Ось вони герої, ходять поміж нами,
Імена їх стали більше, ніж словами.

Світ встав! Аплодує! Вашій силі духу!
Кров козацька в жилах! В бій за мир щодуху!
Кожен з вас – мій тато, дядько, брат, коханий,
Я вас всіх – до серця. Мій народ незламний!!!

Ярослава Сухина

НІКОЛИ... ЗНОВУ...

І сумно знов схилилися дерева,
Зруйновані будинки, скрізь пітьма.
Усе, що радісно жило на повні груди
Без жалю проковтнула чорна мла...
Ніколи не забудемо того ранку,
Що знов навіки змінить все життя,
І не загоїти болючу рану,
Яку в наш дім принесла ця війна.
Ніколи не пробачим окупантам
Зруйновані міста, і знищені життя
І знов щодня ми молимось за того,
Кого навік забрали небеса.
Ніколи наш народ не стане на коліна
Перед убивцями, що знищують дітей,
І знов пліч-о-пліч стане вся Вкраїна
На боротьбу проти звірячих не людей.
І знов Вкраїнське сонце запалає,
І згине на землі ворожа тьма,
Розвіє вітер морок цей холодний,
Скінчиться врешті люта ця зима.

Наталя Приходько

ВІРА УКРАЇНИ

Сумують очі барвінкові
Рідної Вкраїни,
Проводжає на війну
І батька, і сина…
Слала долю рушниками
І щастя плекала,
Та ворожії ракети
Вмить все розтоптали.
Ця війна ганебна, дика
Край наш огорнула,
А мерзотнії поганці
На нього сягнули.
І стоять пусті оселі
Чорні та холодні,
Бо терзали їх рашисти,
Наче пси голодні.
Б’ють проклятих ворогів
Правнуки козацькі,
Безпілотники знесуть
Замисли хижацькі.
Долітають до Москви
Швидкіснії дрони,
Боротьба за волю й правду
Не знає кордонів!
Не дістати лютим зайдам
Серце українця,

Бо воно в Каменярі

Й Лесі Українці,

В Кобзаревім "Заповіті"

І в думках народу,

Що від прадідів отримав

Душу щиру й горду!

Вірить ненька у синів

Й дочок українських,

Знищать наші ЗСУ

Ворогів ординських.

І засяє перемога

В рідній Україні,

Запанує мир і щастя

У кожній родині!

Наталя Приходько

МИ СТІЙКІ

Ви, нелюди, кати прокляті!
Яка вас мати народила?
Летять ракети в нас крилаті, –
На це лише у вас є сила?

Облити брудом, спопелити
І розіпнуть – у цьому втіха?
Із градів душу розчахнути,
Щоб згинула в полоні лиха?

Народ наш сильний, нескоримий,
Іздавна дух козацький в ньому,
Хто спопелить захоче землю,
Той сам згорить в багатті тому!

Летять шахеди, іскандери,
Лютують, тішаться тирани,
І шаленіють люцифери,
Завдаючи болючі рани.

В якім столітті ви живете?
Чим годували матері?
Своєю ж кров'ю захлинетесь
І втопляться у ній "царі"!

Бо ми стійкі, нас не здолати,

Тече в серцях козацька кров,

І в кожному плекала мати

Надію, віру і любов!

Лариса Руденко

Війна прийшла…

Хто думав з нас про те,

Що орки нашу землю зможуть

З попелом змішати.

Але лиш ті,

Хто землю рідну береже,

Зуміє честь і славу козаків

Навіки зберегти й нікому землю рідну не віддати.

Та ні… Ми сильні духом

Ми вистоїм, бо ми - живі!!!

Нам треба Україну підіймати,

Бо ми - її дочки й сини.

Хрещена (Бондар С. М.)

БЛАГАЮ, ХАЙ ЦЕ БУДЕ СОН…

Скажіть мені, що це – лиш тільки сон…
Збудіть мене – нехай усе минеться.
Нехай жахіття стануть міражем,
І в сірім ранку тихо розчиняться.

Благаю, хай це буде тільки сон…
А ще – надія, що не повториться.
Бо наяву усе це пережить – несила.
Нехай це все лиш тільки сниться…

Благаю, хай це буде лише сон:
Коли з руїн дітей мертвих виймають,
Коли під плитами живі –
Кричать, ридають і вмирають.

Скажіть мені, благаю, що це – сон,
Бо серце не витримує від болю.
Це – апокаліпсис, армагеддон,
Це смерть, що ходить по роздоллю.

Скажіть матусі, що біля труни
Єдиного синочка проводжає,
Що це – лише жахливий сон…
Бо з ним навік її душа вмирає.

Скажіть дитині, що уся в крові,

Що їй не боляче і що вона проснеться
Не у зруйнованому місті чи селі,
А десь на морі чи біля озерця…

Скажіть родинам, що втратили дім,
Що то усе – кошмари і нічні жахіття,
І що, коли проснуться, – за вікном
Побачать, як колоситься пшениця.

І полоненим всім скажіть,
В кого життя ще жевріє і тлиться,
Що не катують їх і не гноблять,
Що це усе їм тільки сниться.

Бої запеклі – також сни,
На жаль, для багатьох – вже вічні…
Страшні, криваві, руйнівні,
Братоубивчі, підлі і цинічні.

Вдихніть цю віру тим, хто там,
Хто став на захист України,
Хто найскладніший шлях обрав
І повернеться в домовині.

В реальності – горять міста,
І села – всі хрестами вкриті…
Жили щасливо на своїй землі
Тепер розкидані по всьому світі.

Сирени ночі рвуть навпіл,
Зникають ранки, тьмяніють від диму…
Ніхто не знає, чи побачить ще
Удосвіта живу свою родину.

Благаю, хай це буде сон…
Бо скільки ще витримувати втрати?
Коли в сльозах – і тил, і фронт,
А діти наші – вже солдати.

На жаль, четвертий рік – не сон.
Уже й забули, як це – коли спиться.
Цілодобово в жилах стигне кров,
А Україна б’ється, як та зранена синиця.

В пташини вже немає сил
Та в клітці їй сидіть не сила.
Хоч і поламане, скривавлене крило –
Дорожча воля – так дітей учила.

"Я розіб’юсь об ці міцні дроти.
Вже не злетіти, не розправить крила.
Та краще вмерти, ніж бачить день при дні,
Як пташенят катує чорна сила".

Війна з росією ганебна і страшна,
Це геноцид славетного народу.
На жаль, не сон, не вигадка – війна.
Смертельний бій за віру, за свободу.

Щоранку я дивлюсь у височінь,
До Бога руки простягаю:
"Всевишній Боже… хай це буде тільки сон…
Навколішки молю, благаю.

Врятуй країну від катів,
Надай надійний оберіг і захист.
Хай Україна відійде від сну
Й злетить у небо вільним птахом".

Хрещена (Бондар С.М.)

ВІН ТАК ВТОМИВСЯ ДРУЗІВ ХОРОНИТИ

… Він так втомився друзів хоронити…
На кожнім напрямку в пам’яті залишив.
… Їм так хотілося після війни пожити,
Та не судилося: ніхто не вижив.

Він пам’ятає їхні позивні
І непристойні скупі жарти,
Вони приходять уві сні живі,
Одну на двох із ним палять цигарку…

Оріхів, Курщина, Донецьк…
Здається, що немає краю.
Він на війні вже третій рік…
Вже третій рік товаришів втрачає.

Просив комбата: "Відпусти,
В останню путь маю провести.
Собою він прикрив мене,
Цей хрест до споконвіку нести".

В пошані на коліно став,
Птахом у клітці билось серце.
Від болю й відчаю кричав,
Шукав у потойбік дверці.

Він так втомився відпускать,
Ту силу, що його тримає.
В дорогу дальню проводжать
І знати – вороття немає.

А той, хто вижив – скалічів.
Кінцівок чи очей не має…
Найгірше, що скалічена душа,
Вона щоночі в пекло повертає.

Хто залишився з ним? Утікачі.
Ті, кого силою ловили.
Вони готові бігти уночі,
Щоб не дай, Боже, їх не зачепило.

Є пару чоловік, що з пекла вийшли,
Хто розуміє міць усю і суть.
Ті, хто, як і він, щоночі –
Проводять друзів у останню путь.

Війна триває, немає кінця-краю…
Все меншає здобутків, перемог.
Країна між усім відпочиває…
Надіється, що допоможе Трамп чи Бог.

А він із похорон назад вертає,
До тих, хто ще залишився живий,
Хто, як і він, своє життя втрачає,
Хто вірний пам’яті загиблих пацанів…

Хрещена (Бондар С.М.)

ЛЕГКИХ ХМАРИНОК ТОБІ, СИНУ…
У душі – безвихідь. Пустка.
Голос – в пам’яті живе…
Мріяли удвох про зустріч…
Обігнала смерть мене.

Перший вихід – і останній.
Вічність увійшла, як дим.
Назавжди – двадцять чотири.
Боже… Не стає вже сил…
+
Сил, щоб все це подолати,
Як це можна пережить?
Кожен день дітей ховати…
Й в пеклі стільки років жить…

Я дуже вірила, що нам зустрітись вдасться…
Що ще обіймеш, як і обіцяв.
Проте, сьогодні ця надія згасла…
Твій побратим нам сумну звістку надіслав.

Ридає за тобою небо…
Твоя душа у інший світ летить…
Можливо там зустрінеш своїх маму й тата…
Хай хоч у цьому тобі, сину, пощастить…

Гіркий полин прикриє твоє тіло,
Щоб не побачили його кати.
Тобі вдалося ним прикрити побратимів –
Вони живі. А ти, Герой, лети…

Молитимусь за тебе, хлопче,
Бо знаю, що один ти був, як перст…
Короткою була твоя дорога
І заважкий життєвий хрест…

Пробач, Козаче, що безсилий
Світ, де гинуть юнаки…
Легких хмаринок тобі, сину,
Лети, Соколику, – лети…
…
Прости нас, синочку, прости…
Тобі довелося побачити пекло…
Живий ти, Герою, живий…
У моєму розбитому серці…

Хрещена (Бондар С.М.)

ПОДАРУНОК ВІД ШТУРМОВИКІВ

Ні дяки не прошу від них, ні нагород,
Хіба що плюсик – в чаті чи в сигналі.
І як зворушило – до дрібних мурашок:
Штурмовики дарунок передали.

Гадала: може, прапор чи шеврон –
Бо це вагоміше, за нагороди чи медалі…
Дарунок до вподоби, дорожчий за мільйон!
На пошті – всі слова пропали.

Футболка від ОДШБр –
Від «Завжди перших» – як почесно!
"Хрещена" – позивний на ній…
До сліз зворушили, ну, чесно.

Її притисну до грудей,
Рясно слізьми її зволожу
І помолюсь за Вас – чужих дітей,
Допомагатиму завжди чим зможу.

Це більше, ніж дарунок – це зв’язок,
Довіра, честь і вдячність безупинна.
Нехай вертає кожен Штурмовик
Живим, здоровим – у свою родину.

На Вас чекають у тилу…

На Ваш дзвінок чи СМСку…

Щоб просто знати: Ви – живі!

І плакать тихо від полегшень…

Хрещена (Бондар С.М.)

ТІЙ, ЩО В МОЄМУ СЕРЦІ

Жила, як всі – біди не знала.
Хоч іноді здавалось – щось не так.
Напевно, як і решта, тебе не цінувала,
Красу не бачила, не відчувала смак.

Красу оту, що кожен ранок
Ти дарувала нам щодня:
Блакитне небо, затишний світанок,
Росу на травах і спів солов'я.

Смаку не було до речей щоденних:
Ну, хліб – то хліб, бентежила лише ціна.
А нині розумію, знаю – він святий,
Безцінний – смачнішого не було, не треба і нема.

Порозумнішали й прозріли так запізно –
Лише тоді, коли прийшла війна…
Що Україна наша – домівка наймиліша,
Матуся рідна для усіх вона.

Чому не зачинили вчасно двері,
Не дали відсіч ще тоді?
Чому наша сліпа довіра
Вкраїну потопила у страшній біді?

Провина наша була в тому,

Що мову українську ми не берегли,
Забули нашу рідну, солов'їну –
Цим скористалися російськії кати.

Країна в пеклі опинилась…
Сусіди лізли, як ненажерливі чорти…
Жахіття в страшнім сні не снились –
Що заподіяли ці нелюди-брати.

До зброї стали – України діти,
Козацький дух злетів у синю вись.
Життя віддали вірні патріоти –
Не відступили, не скорились, не здались.

Війна триває… Кровоточать рани…
Багато горя, втрат, руйнацій і біди…
Та в кожного із нас у серці – воля
Й палка любов до рідної землі.

Країно мила, я й не знала,
Що так безмежно тебе можу любить:
Не спать, не їсти, дивитись смерті в очі –
І ще палкіше вірити й хотіти жить.

Жити на твоїх ґрунтах родючих,
У затінку лісів, біля морів, озер і рік.
Плекати українську рідну мову,
Жагу до тебе нести споконвік.

Я буду нести бережно й ніжно,
Дітям і внукам у спадок передам.
І заповім суворо й твердо:
Не пробачати! Смерть катам!

І щоб не вірили русні, не довіряли,
Не йшли на змовини, угоди чи контакт.
Я заповім, щоб берегли тебе, любили, дбали,
Бо саме ти – безцінний, найдорожчий скарб.

Країно мила, ненько Україно,
Ти стала символом незламності, сили й боротьби.
За тебе свої голови схилили
Найвідданіші доньки і сини.

Я вірю – ми здолаємо нашестя.
Ти лише трішки потерпи.
І запанує в Україні мир і щастя,
І світ здригнеться від твоєї незрадливої краси.

ТІЛЬКИ ТОБОЮ (лірична поезія)

Тільки тобою серце кричить моє
Тільки тобою сили мені стає
далі брести хугою світовою,
тільки Тобою, тільки Тобою.

Василь СТУС

Ілюстрація Вовченко Таїсії, 2009 р.н.

Ірина Сердечна

ЩАСТЯ

У мого щастя очі сіро-сині,
Як літнє небо і як небо зимнє.
У мого щастя день злітає вихором…
Волосся вихор я пригладжу тихо.
Коли завіються казки під віями,
Злітають сни смішні, замріяні,
І дзвінко так під ранок росами
Скотились легко і непрохано.
у мого щастя – сміх веселкою
веселить душу... А буває – терпко,
і страх страшить непередбаченим,
а все, окрім, втрачає значення,
лише щоб сіро-сині іскорки
у світ по-ангельськи пускали бісики…

Ірина Сердечна

* * *

Так сонно пахне дощ,
Так солодко і сонно…
У потолочених потоках душ
Щось заборонене зітхає томно…
У спраглі трави краплі,
Стікаючи, до себе ваблять
Всю зелень, ніжну й безборонну.
…так солодко і томно.
А все то сонний дощ…

Лідія Солодар

* * *

Але спочатку ми були –
До першослів і першозначень.
Таємність доземних побачень
Хто б міг докором обпалить,
Коли спочатку ми були?

Вже потім пролилося Сонце
На Землю першим промінцем,
Неандертальці, кроманьйонці
І перша курка чи яйце…
Але спочатку ми були.

Тепер блукаємо віками
Донашоерними стежками…

Лідія Солодар

* * *

Залито літо літерами рос...
"Замрію роси",– сонно ніч гукає
когось,
аби знайти вдалось
в тумані
ранні
заспані слова.

Залито літо лагідністю фраз...

Засохлу тишу відчаю

руйнує

їх течія.

Залито день.

Історії у даль

відносить...

А вечір ніччю накрива

слова,

поділені на роси…

Марк Опівнічний

***

Кава смакує інакше без тебе

Без тебе – не треба

Додаткового стимулу

Для пробудження

Постійні проблеми тепер тимчасові

Увесь і в цілому віддався часові

Винні келихи від кави пропиті

Усі щасливі білетики – пробиті

Цей контраст – тотальна зневіра

Із поту кидає в жар

В серці лід, у голові пожежа

Нескінченне відлуння

Не моїх вірогідностей

Не моїх моментів

Не моїх людей

Не моєї тебе

Людмила Трибушна

***

Під чубчиком нестримної трави
ще шерхне струпик снігу замаснілий.
Іще весна навколішки й на "Ви"
вітає першу квіточку несмілу.
Ліс випростався й ні про що мовчить,
мовчком мовчить, бо ж річка ще дрімає,
бо ще ген-ген ота жагуча мить
бурхливого скресання і розмаю…
Ще вітер не шукає перемін,
гарцює стиха, сам себе несе-е-е…
А у душі…десь глибоко… "дінь-дінь"…
ще ні про що…й одразу про усе…

Людмила Трибушна

***

Вона носить в наплічнику бубон
вороняччя жахати аби.
І якимсь уже надцятим чудом
воскресає з обіймів біди.

Вона носить в наплічнику вітер
той, що з моря. Їй треба туди.
Там її невпокорене літо
гарячково змиває сліди.

Вона носить поезію в лоні.
Їй би вИвіршуватись в Блакить!

Вже й застигла в жаданім поклоні,

а в наплічнику знову гримить…

Людмила Трибушна

***

Я до тебе... чи я й була...

чи була я така до тебе,

щоби сили на два крила,

щоби крилами аж до неба,

щоб у кожнім стрімкім рядку

твоя тінь за крапки сягала,

і на крайньому обідку

Хтось призначив моє Начало...

Олексій Юрін

***

У цій будівлі був колись готель,
Тепер вона чи не остання в місті,
Що пережила полум’я густе,
Дві світові і навіть комуністів.
Вона існує ніби у три-де
І розбавляє метушню буденну,
Напевно, всіх приваблює шедевр
Єднання псевдоготики з модерном.
Вона – поезія, кругом усе – арго,
Що меркне перед величчю фасаду,
Не народився ще новий Гюго,
Щоб цю красу місцеву описати.
В будівлі оселились бутики,
Численні банки, офіси, дім моди,
І дух творця блукає навкруги
Споруди, ніби привид Квазімодо.

Олексій Юрін

***

На площі яблуня одна,
Як векторна величина.
Минуло років сімдесят
З тих пір, як яблуневий сад
Зрубали, збудувавши там
Будівлю лестощів і драм.
І яблуня, вік живучи,
Вітає радо глядачів.

Ніхто, крім неї, не застав
Такої кількості вистав.
Здавалося, така стара,
Що вже і всохнути пора,
До саду райського піти…
Але вона дає плоди.

Олексій Юрін

***

Черкаси, квітень, квіти абрикос,
Тендітна зелень простір ніжно гріє,
І викликає ця приємна Ко
В одних – кохання, в інших – алергію.
Лежить внизу старий, як світ, Дніпро,
Чомусь постійно змінюючи колір.
Не треба ворожити на Таро:
Тут буде так завжди і все по колу.
Ідилія… Повітря, як вода
Прозоре. Повний штиль упав на місто,
Годинники безсилі і Богдан
Завмер на площі в бронзі, як навмисне.
У небі зупинилися малі
Хмаринки-близнюки білявокосі,
І хоч немає раю на Землі,
Та є Черкаси, квітень, абрикоси…

Олексій Юрін

***

Будь моєю наснагою

Приспаною і спраглою

Вічною і раптовою

Тишею і промовою

Буддою або Крішною

Будь моєю колишньою

Будь моєю майбутньою

В березні та у грудні

Рідною і забутою

Силою та отрутою

Пристрасною коханкою

Будь моєю коханою

Просто будь…

Лілія Кобзар

ЗГАДАЙ

Не буде виходу з нашого входу,
Згадай про це, коли стане темно,
Бо світло шириться вже не зі сходу,
А день у ніч вступив не даремно.

Зірки бажання на нас загадали,
Хоча нових у небо не вкрутиш,
О скільки тиші слова змарнували!
Ромашка скаже: любиш – не любиш.

Шукали лапку трипалу бузкову,
Читали анаграми долоней,
Пили з троянди росу світанкову,
Торкався холод пальцями скроні.

Горнулась річка до берега сонно,
Пісок лишав татуаж на шкірі,
Не вір байкам, що любов безборонна –
Закоханим воздасться по вірі!

І те, що з нами тоді відбулося,
Манливо колеться, мов ожина:
Мені ти ніжно куйовдиш волосся,
В країні Оз цвіте конюшина.

Олена Литвин

ПРО ЛЮБОВ

Навіть, коли немає її
вдома чи у сусідів,
Людям потрібно, щоб хтось її
знав особисто, видів.
В вухав нашіптувач голосить,
нудиться Муракамі:
У палітурках затертих, щоб –
про неї – "непопрограмі".
Протерміновану, у листах,
впізнану, зайву, дійсну.
В ній органічно тонути і
потребувати кисню.
Бачити знову її в легких
поглядах у півоберт,
в дотиках, докорах без причин.
Знати напам’ять номер.

Claire Claire (Світлана Абрамкіна)

ТІЛО ВІД ТВОГО ТІЛА

Я тіло від твого тіла,
(Здається, нічого не плутаю).
І білим пишу по білому,
Слова з пелюшок розкутую.

Тобі посилаю оголені,
Прозорі і незахи ЩЕ НІ!
Почуття не голені,
Ще дикі і нерозбещені.

Я ніжність твоєї нерівності
І нота ЛЮБЛЮ твого серця
Ми витерли з року зимності
І дивимося крізь скельце.

На світ, що ходив розгубленим,
Допоки і ми блукали.
Ти зараз в моїх молитвах,
В рівнянні я Х розшукала.

Нічого, що сукня біла
Нагадує про спокуту.
Ні! Тіло від твого тіла я.
Твого! Я нічого не плутаю!

Claire Claire (Світлана Абрамкіна)

РУСАЛОНЬКА І ВІН

У підводному НЕ царстві,

А демократичній країні,

Де хлоп'ят і дівчат

Кит катає на спині.

Там корали сплелись,

Мов крихка порцеляна.

Видно острів, як спис,

Місяць спить за горами.

Хижки, із димарів

Заклубилось, облизує небо.

Заколисує спів,

Якщо спати потреба.

І стаються дива,

Коли в них іще віриш.

Там русалка жила –

Оксамитова шкіра,

Ясний погляд очей,

Ластовиння краплини,

Ніжний обрис плечей

Та волосся, мов хвилі,

Як його розплести

І м'якенький животик,

А у вушках зірки,

Друг – морський диво-котик.

Хвостик, мов пелюстки,

Величезної квітки,

Але ніжок нема,

Тому їй не побігти.

У стихії води –

Тільки там вона вдома

Та впустила його,

А коли – невідомо...

Чи тоді, як збирав

В кошик гальку і мушлі.

Чи тоді, як пірнав

З аквалангом по душі,

Що можливо іще

Залишались в коралах.

Чи тоді, під дощем,

Як його цілували

Теплі краплі води,

А він їх не помітив.

І не було б біди

Та сплелися їх віти –

Він відтоді не спить,

А вона на поверхні.

Їх єднає блакить,

Що навколо простерта.

Їх вінчає вода

І піщинки сипучі.

Її наснилась хода,

А йому сни пекучі,

Що вона попливе

І назад не поверне.

І отам, де живе –

Проростає вже терен.

Чом буває ось так,

Коли двоє єдині,

І від Бога є знак

А для щастя – години?

Claire Claire (Світлана Абрамкіна)

МОЯ ДІВЧИНКО

Я б могла заплести тобі косу

І вплітати у пасма квіти весняні.

Полюбити мігруючу цю красу

З ранку до ночі,

З ночі до рання.

Ми могли б з кульбабок здувати пух,

Волосинки прозорі з їхніх голівок.

Навздогін за вітром – захопило дух!

Ми все тут,

А вони вже у небі синім.

Ми могли б писати французькі слова

І обожнювати каліграфічність.

І гадати, чому вода жива,

А ми вже померли

Та все ж ми вічні.

Я могла б сміятись, як ти морщиш ніс

Та щебечеш дотепно, розумна пташко.

Як ти хочеш приборкати свій язик

Та жінкам, насправді,

Це дуже важко.

Ти могла б читати мої книжки

Та відчути під пальцями шурхіт сторінок.

А тоді повертала б, як всі стежки,

Ми б вели розмову

Про їх відтінок.

А у небі зорі, що не злічить –

Ми б могли не спати аж до ранку.

Та тепер шукаю – а де ж там ти?

Моя дівчинко,

Анно Франк...

Claire Claire (Світлана Абрамкіна)

САД В ГОЛОВІ

Квітне сад в голові, часто ніччю, коли треба спати,

Заколисуєш квіти, вони ніц ніяк не поснуть.

От купив би їх хтось, але ж я їх не хочу продати –

Ніби діток голублю, хай зАвжди лишаються тут.

І одні з найболючіших – що буде після?

Чи лишишся зі мною ти ще на чотири життя?

Знаю ноти та чом не з'являється пісня?

Чому вчасними часто бувають не рішення, а каяття?

Полюблю кожну думку ментальну квітучого саду,

Що легенько у спину штовхає вперед і до дій.

Я не сплю, я – жива, і лунає думок канонада.
Боже, просто будь поруч, бо я загублюся у ній.

Лариса Журенкова

ІЩЕ ДЗВЕНІЛИ В СЕРЦІ ДЗВОНИКИ

Ще долі на шматочки не покраяні,
Ще душу не лоскоче самота.
І ми з тобою, чисті і незаймані,
Зійшлися вдвох, напевно, неспроста.

Тоді здавалось: все іще попереду,
Удвох – до смерті, злети й висота!
Гнав місяць в небі нескінченну череду –
Стелилась нам доріжка золота!

Надсадно дзюркотіли в травах коники,
Тремтіли наші руки і вуста...
Іще дзвеніли в моїм серці дзвоники,
Не оселилась в ньому самота.

Янкі Злинський (Сергій Шамара)

СОТИЙ ДЕНЬ

Ще серпень теплий і вода...
Куйовдить спогад тимчасовий,
Як бігла боса край села, –
Тасьмою квітів кольорових...
Короткий дощ прибив весь пил,
Пах вечір сіном і росою,
Забракло нам із ніччю слів
Поговорити з сухостоєм...
Зірками вистелено шлях
Склепіння мого тільки неба,
Живу лиш в спогадах і снах…
Такий він – 100-тий, – день без тебе…

Янкі Злинський (Сергій Шамара)

ЧАС. ЛЮБОВ. ВІДДАНІСТЬ

(про три найбільші цінності)

Зрадливий час така ж є цінність,
Як всі етапи у любові.
А відданий? Стаєш у рівність
До явищ цих людської долі.
І поки час – егоїстичний!
Нам всім ті кроки рахував.
Любов – примхлива. А от вічність
– То мікс із драми. Та й гріха.
І цінність відданості в часі,

Який віддав ти за любов.

Згадай про це колись на трасі.

І зцепеніє твоя кров.

Янкі Злинський (Сергій Шамара)

* * * ККК * * *

Кинута квітка Кармен

Колись відкриється вся правда,

Й напевно сильно заболить...

Здригнеться внутрішній колайдер,

І "можна вийти" закортить.

А втім, прийдеться потерпіти.

І всі картинки погортать.

Попити, випити, допити...

Щоб до країв усе пізнать.

І от коли вже зовсім гола...

А ти надивишся доста, –

Розійдуться любов із болем.

І ввійде темрява густа.

Вона цинічно все полонить,

На правду з користю кива.

І чорну справу свою робить:

Вбиває, топить, відміня...

А ще ж чекаєш, що світанок

Настане кращий по марі.

Та знов реальність. Юний ранок.

По місту їдуть сміттярі...

Стривайте, друзі! Можна з вами?

Або оце хоч заберіть...

Візьміть полотна. Ну а шрами

Мені на згадку залишіть.

Янкі Злинський (Сергій Шамара)

УСЯ ЛЮБОВ

Вона до неї лине. Хоче...

У пасма пальці запускати.

І перед сном їй щось белькоче.

Секрети щоб не чув і тато.

Щипа за шию, зуби тисне…

І міри в цьому ще не зна.

Я вірю – все це не навмисно.

Емоцій-сил не розрізня…

До неї важко не полинуть.

Вона дала й дає життя…

За них я можу і загинуть.

У них – уся любов моя!

Анна Трохименко

ЖИТТЯ ДВОХ

Вона любила квіти восени
І ще – спросоння каву пити.
А він любив писати їй вірші.
Такі вони були, немов ті діти

Вона любила мандри й чай,
Палатки, гори – чим не рай?
А він любив літати на моря,
Обходити навколишні поля.

Книжки були її відрада у житті
Що буде далі з ними в майбутті?
Закохані годин не помічають –
Неначе попід хмарами літають.

А маятник життя все ходить
З одного боку в інший враз,
І знову спомини приходять
Життя перед очима проплива за раз.

Вона пригадує йому ті квіти,
Він їй терпкий індійський чай:
Життя прожити разом треба вміти,
Щоб двом воно було як рай.

Анна Трохименко

СЕРЕНАДА

Ми побачимось знову у квітні,
Коли врешті настане весна.
З твоїх вуст линуть фрази привітні
І знов виллються на світ імена.

Я впізнаю тебе із тисяч: твої очі,
Твою душу і стомлений стан,
Згадаються нами серпневі ночі,
Як ми їли французький каштан

Я побачу тебе уві сні – на незримих скрижалях буття.
І так солодко шепче на вухо ця крихітна мить життя.
Ти готував для мене бефстроганов,
Поглядом казав про любов,
Як же сильно зараз не вистачає цих розмов.

Ти встав рано і взяв до рук кавоварку –
Запах манить аж на балкон.
Ти стоїш, п’єш каву і куриш цигарку
І на шиї крутиш кулон.

Мої слова – це цілковита правда,
Тут немає ні краплі брехні.
Це моя тобі серенада,
Ти просто явився мені уві сні.

Анастасія Коваль

***

Віртуальна мова, віртуальний чат,
Так тепер багато є тобі сказать:
Як пройшов мій день, як я сплю вночі,
Що вже мені сниться, де ще є ключі.
Всі ключі від щастя має лише Бог,
А ось нам достатньо бути лише вдвох.
Тож такий далекий і такий близький
Ти прийди до мене в кольорові сни.
Будемо ми разом в істині блукать
І таки знайдемо ми Едема сад.

Анастасія Коваль

***

Вільно, сильно, незалежно,
Йду до тебе обережно.
Крок за кроком тихо й ніжно,
Вже надворі дуже сніжно.
Але в серці світло дуже,
Бо без тебе я байдуже
Проживаю дні та роки,
Вчу життєві всі уроки.
Тож ще мить, і я з тобою
Буду поряд вже й зимою.
Будем грітись біля груби
Руки в руки, губи в губи.

Анастасія Коваль

***

Хмари, дощ і знову літо,
Знов без тебе все розквітло...
Чи кохала я без тями
Мене сьогодні запитали?
А я не знаю, що казати?
Яку відповідь вам дати?
Були різні хлопці в мене,
А, може, я була зелена.
Ще не достатньо досвід маю,
Але все ж таки відповідаю:
Хоч і було коли кохання,
Ох, як давно воно ж було!
Мабуть, все-таки кохала,
Але то все вже загуло.

Анастасія Коваль

***

То загадка була чи всього лише сон?
Так в дурмані отут проснутись.
І співають пісні усі в унісон,
Як же можна від цього позбутись?
Йти по парках удвох, по алеях густих,
Обіймаючи ніжно в повітрі.
Та не бачити дна, слів не знати простих,
Розвівати ніжність на вітрі.
Буде ще раз весна, будуть трави цвісти
І з тобою ми стрінемось знову.
Але нашу любов, нашу світлу любов,

Збережемо довіку, до скону.

Лариса Руденко

ОДНОХВИЛИННЕ ЕСЕ

Осінній водевіль кружляє поміж нами,

Що надихає всіх у свій щасливий тан,

Він прокричав:

Живи, радій, кохайся!

Але…

Та ні! Життя ж пливе!!

Живи, радій, кохайся!

Бо все тривожне знов гряде.

Але не звітрись і не забувайся! Бо…

Життя іде!!! Але..

Та ну ж бо без АЛЕ…

Ти наживайся, надихайся, накохайся!!

Бо тлінне те, чого не бережеш!!!

Просто пан Олександр

***

Початок осені завжди неприємний,
Здавалося літом життя і пройшло.
Без дощу день зовсім буденний,
А з дощем… краще б його не було.

Смуток завжди витікає з тебе,
Душу розриває на шмаття.
Та поки художник розмальовує небо –
Жовтень фарбує з листям життя.

Ці ноти, між тонами мажорні,
Від зеленого до помаранчу.
Світ починає ставати казковим
Під музику, із чаєм до ланчу.

І все романтично, красиво,
Якби не навіяна думка.
Ми на вокзалі обіймались плаксиво –
Обійми з гірким поцілунком..

Просто пан Олександр

***

Я садівник квітів дивовижних,
У цих садах цвітуть мої слова.
Там букети слів із віршів,
Зірвавши їх природа не вмира.

Там мої думки – стеляться полями,
Там розквіта незліченно дерев,
Там букви всі злітаються роями
І розпиляють цвіт на сотні верств.

Просто пан Олександр

В ТУ НІЧ МИ ЗУСТРІЛИСЯ

Я розмалював зорями небо,
І додав хмарками тіней.
Замість сонця буде світити мій янгол,
В ніч таку місячну й ангельський день.

Кометами буду жбурляти у простір,
Чорні діри стисну у руці,
А навколо космічний спокій
І чарівність на твоєму лиці…

В ту ніч, нам зустрітись судилося,
Кришталем снігу вкуталось місто.
Я представився, ти посміхнулася –
Розпочалося любовне дійство.

Просто пан Олександр

***

Тоді як краса у світі описана мною,
І кожен дотик словами був зроблений.
Не забувай мені ти писати, мила,
Не забувай мені ти писати…

Коли життя нас зводить з війною,
І кожен крок може бути фатальний.
Не забувай мене ти думками, мила,
Не забувай мене ти згадати.

Коли дотиком пальців відчуваю курок,
І по тілу галопом мурахи.
Ти відчуй, тактильність моїх думок,
Ти відчуй, і тоді мені не програти.

Коли ти є подихом моїм замість кисню,
Коли віями твоє тіло лоскочу.
Значить я повернувся, дійсно,
Значить я тобі, мила, шепочу.

Просто пан Олександр

***

О, як ти спала в сні моєму,
Чи, все ж, було то на яву?
В кімнаті тій – кохання сцена,
Чи маю я фантазію дурну?

Дотик твого тіла ніжний,
Чи то лиш постіль на мені?
Поцілунок твій неспішний,
Чи то наснилося мені?

Як у вітальні на дивані…

Чи я б тебе не пригорнув?

Ти спала у шовковім тканні.

Я б не посмів, я б не забув…

Ярослава Сухина

ДОТИК ДУШІ

Одного дня приходжу я до тебе,

У ті гаї, де птахи голосно співають,

Де ждеш мене біля старого дуба,

Що молодим себе відчує поміж нами.

Приходжу я, і пестиш ти мене

Своїми поцілунками палкими,

Я обійму тебе, схилюся на плече,

І впадуть коси вітами густими.

Я почуваюсь, ніби уві сні,

Немов це твориться геть не зі мною.

Я ущипну себе легенько по руці

Й милуюся і небом, і тобою.

А час летить так швидко в молодих,

Не встиг зустрітись – час вже розлучатись,

Ідеш додому, й ніби ще у снах

Не хочеться від снів цих прокидатись.

Проснувшись вранці – знову вечір ждеш,

А день іде так довго, неквапливо.

І знову ти у гай до дуба йдеш,

Поринути в оту красу, в те диво!

Ярослава Сухина

ОСІННЯ ПАННА

Холодний ранок, дощ у вікно стукає,
А вітер з листям на шляху танцюють вальс.
Кудлаті хмари сірі брови суплять
І нагортають сум на нас.
Осіння панна ходить і селом, і містом,
У кришталеві загляда шибки,
Золотить пензлем літнє листя,
І все навкруг міняє кольори.
Кружляє уночі вона від смутку,
А вітер їй співа сумних пісень.
І одиноко панна дивиться у даль,
Туманом тихо землю накрива печаль.

Валентина Поїзник

ВИПАДКОВА ЗУСТРІЧ

Де ж ви, де, незнайомцю примхливий,
Із очима каштанної стиглості?
Вже уява моя полохлива
Вас прибрала вінцем зрадливості...
У шаленстві обіймів-цілунку
Промайнули лукавство і зрілість..
Тільки мить я пригубила трунку...
Це ваш стиль чи моя наївність?

Валентина Поїзник

НЕВЖЕ...

Не вміла тоді наостанок
Хмільного напитись кохання...
Лиш тіло в обіймах горнулось...
Невже, мій коханий, забулось?
В липневім настояне зіллі
Так скоро прийшло похмілля...
Під ноги розсипалось листям
Осіннє терпке намисто…
А з серця снопами болі
Пручаються знов на волю...
Сивинки твого волосся
Цілую німим безголоссям.
І хочу забутись в тривозі
На сніжній зими дорозі,
Бо в шалі чуттів сокровенних
Для тебе я безіменна.

Валентина Поїзник

ОСІННІЙ ВІТЕР

Скуйовдив важкогривий вітер
Застоянну верби печаль,
Кущу калиновому витер
Лякливі краплі на плечах.
Запалено-жагучий витвір
Журливо у траві прочах.

Є в осені жорстокий вимір
Невідворотності в очах.

Аліса Козакова

ПРОВІСНИК СВІТЛА

Лютий ніби такий грізний,
А весну насправді кличе.
І до сонця він привітний.
Так відлига йому личе.

Все розставить і розтане
Темна думка і бурулька.
Більша ніч за день не стане,
Чутно, як кує зозулька.

Так люблю я подих мрії,
Що весна мені дарує
Ця пора – мої надії.
Кожен раз без слів чарує.

Лютий – це провісник світла:
Десь підсніжники вкриває.
І душа моя побігла...
Пошукаю... Де ж ховає...

Аліса Череватенко

ТРАНСФОРМАЦІЯ

Це був мій вересень і жовтень став моїм,
Я осінь цю цілую прямо в губи.
Вона окутала теплом мене своїм.
Так зігріває, що не треба й груби.
Це золото блищить, як справжній скарб.
Мені так хочеться усе-усе збагнути.
І просто дух захоплює від фарб –
Такі дива лиш серцем осягнути.

Повисла чайка, дивиться на риб,
А я ніби й не бачила ніколи.
І зачарована, що з нею разом вглиб,
Так, що життя по-новому. Відколи?

Всі дні мої для мене, я – для них.
І чую, що птахи мені співають.
Їх мова зрозуміла лиш для тих,
Хто рветься вверх, де янголи ширяють

Аліса Череватенко

ОДКРОВЕННЯ

Що я в тобі побачила спитаєш?
Ти відповідь моїх молитв.
В душі, як поле проростаєш.
Ми разом будемо до жнив.

Ти все, що є і все, що буде.
В тобі я дім свій обрела.

Стали спокійно дихать груди
Від тої миті, як знайшла.

Та завжди був зі мною поряд ,
Тебе чекала – хай й не знала – де.
Щоденно ковзав по обличчях погляд –
Я сподівалася, що серце приведе.

Ти мов парад усіх зірок водночас.
Ти водоспад, що падає з гори.
Не заблукаю в темряві! Ти компас!
Ось, я лишень твоя... Веди.

Аліса Череватенко

ДАР

Ти є у себе – це лиш тільки знай.
І кожен крок вже заслужив вітань.
Ти – ясна зірка, сяй і не згасай
Твоя любов є дар, тут без вагань.

Коли тривога накриває світ,
Зроби для себе який дивосвіт.
З того, що маєш, ти створи добро
Й посій повсюди, де зустрінеш зло.

Тримай за руку у пітьмі себе
Не дай багнюці засмоктать тебе.
Не опускай додолу крил – тримай.

Якби не страшно було, почекай.

Якщо ти будеш в світі жить як дар
Не тінню будеш, то досягнеш хмар.
І все, що каже злоба, заздрість, звір –
Моя весна, не вір тому, не вір.

Шукай повсюди дивний, щирий світ
Там вже чекають, там луна: "привіт".
Укрити світлом від цинічних душ
І тут ти гарна, більш не треба туш.

Лариса Білоусова

МИ СТИРАЄМО ГРАНІ
І все найкраще для себе...
У весни ми беремо...
Ніжність кутаєм пледом...
Почуття бережемо...
Ми стираємо грані...
В нас ключі на долоні...
Відкриваємо рАзом...
Щастя в нашому домі...
Наша сила в любові...,
Що навіки єднає...
І росою з туманів
Душу нам умиває...
Ми стираємо грані...
В нас ключі на долоні...

Відкриваємо рАзом...

Щастя в нашому домі...

Теплоту від обіймів...

ВеснянОго світанку...

Ми даруємо квітам...

Біля нашого ґанку...

Ми стираємо грані...

В нас ключі на долоні...

Відкриваємо рАзом...

Щастя в нашому домі...

ТИ САМ ПЛИВЕШ (РОЗДУМИ)

Ні небожителі, ні жебоніння трав,
Ні перехлюпи хвиль – ніщо не скаже
Тобі про повертання. Не розв’яже
Твого питання: годі чи пора...
Ти сам пливеш, відринутий від себе.
І лиш за гребнем прозираєш гребінь.

Василь СТУС

Ілюстрація Касьяненко Соломії, 2010 р.н.

Опівнічний Марк

Я відпустив контроль
І разом з повідцем
Шалений чорний пес
Із м'ясом вирвав мені руки

Уста зімкнуло
Слова повизникали всі
Лиш самий зойк
Розкинувся безлюдними полями

Від крику впали всі птахи
На болотах порепалися жаби
За стінами байдужості
Сидять спокійно гомо-сапи

Опівнічний Марк

***

Я сьогодні в жалобі
Поховав сімейство старих спогадів
Все, що було до цього
Все. Що було до цього?
Нічого. Ніч. Чого?

Слова зникають, перетворюючись у звуки
Звуки стають спогадами
Спогади вицвітають.
Спогади тимчасові. Все забувається

А потім я бачу на вулиці
На балконах. На пляжах. На базарах
Їхні копії. Чи, можливо, оригінали?
Живуть поза моєю свідомістю. Живі

Опівнічний Марк

***

Звертань обернених лісок
Та хащі непроглядні із метафор
І підперезані відмінковим серпанком
Зайці сидять складносурядні

Там бігають кролі дієприслівні
Серед крон видніється Рирла
Летятина пасеться десь вгорі
А у норі – бобри невинні

Риють ями невиданих глибин
Глибомір в них – апостроф,
Орієнтир – хіть, а бажання –
Нестримне

Опівнічний Марк

***

Ми всі складаємося із води
Хтось воднік, хтось – свята криниця
Хтось бистре джерело гірське
А хтось – мілке болото

Усі впадаємо в одне

Хтось в океан, а хтось у прірву

Комусь далеко, а комусь – близько

Хтось народився, хтось – помер

Уся краса в незримому для ока:

У трансформації води у лід

Один у гарті сталлю став

А інший – озером гнилих пелюсток

Ірина Сердечна

ВІЧНІСТЬ

I

Заплакана вічність біля порога
З ноги на ногу переступає,
Чекаючи дозволу долі чи Бога,
Щоб в двері трухляві ввійти.
Бездонні очі спочинку не знають.
Тисячі безкінечностей в них,
Які все правди питають
І на небі, і серед людей.
Тому заплаканій вічності
Останній крок не дається… вперше.
І стоїть на світанку звершень,
І плаче від чорних думок…

II

Можна не спати.
Зверху чаю.
Не думати, не питати,
Не згорати.
Але згасає…
Не новий день! –
Вічність.
Чиясь величезна,
Що пилинка для світу –
Така непомітна,
Смішна, божевільна…

Одним словом – вічність.

А ти помітив?

Ні? просто не видно

З твоєї планети чужі зірки.

У кожної галактики своя історія.

Запита чаєм,

Залита вином чи слізьми.

З веселим дитячим сміхом.

Перешита, перелатана.

Зовсім зранена, у крові.

Щаслива.

Неповторна.

Спробуй її помітити!

Вічність…

Ірина Сердечна

* * *

Мені б лиш просто відігріти душу,

кавою запиваючи вірші...

Мені б лиш просто вірити у вічне,

Лишаючи секундам творити історію...

Мені б лиш просто мене справжню,

закутану в павутинки істини.

Мені б лиш просто без містики,

у долоні маленьку жменьку вчорашнього...

мені б лиш просто завтра без пострілів,

щоб ніч захлиналась обіймами...

мені б лиш просто вцілілими

обривки мого Всесвіту…

Лілія Кобзар

***

Принагідно спитайте у Будди,
Якщо випаде рідкісний шанс,
Чи останньої раси люди
Уже ходять нечутно між нас.

Чи прийде колись світ до тями,
Відмахнувшись від власних химер,
Чи каміння зійде житами
На світанку у чистий четвер.

Лілія Кобзар

FESTINA LENTE

Festina lente, Festina lente!*
Веде дорога вгору-вниз,
Забудь про втрати, дивіденди
І посередині спинись.
Спитай себе: "Що важливіше,
Де квітне мрія золота?"
Коли крокуєш повільніше,
Знайдеться відповідь проста.
Повір, що встигнеться і вдасться,
Не відпускай так легко мить,
Складають дні акорди щастя,
Років мелодія бринить.
Festina lente, festina lente!
Не поспішай дивитись вниз,

Зривай життя аплодисменти

І посередині спинись!

*Festina lente! – з лат. «поспішай повільно!»

Лариса Руденко

СПОГАДИ…

Меланхолійно осінь увійшла

У серце, зболене тривогами.

Зашепотіла лагідно слова,

Які лунали ледве за порогами.

Щемливий дощ ввірвався у думки,

Затарабанив голосно дахами,

Проговорив чиїсь старі чутки,

Які літають десь над берегами.

Суворий вітер залетів у душу,

Розворушив прихований інстинкт.

Розкручуючи свій природний гвинт,

Заспівував: живи, біжи, спіши…

Олена Соколюк

***

Твоя Душа ламає рамки,
Свободи прагне немов птах.
Епохи цілої уламки,
Ти перетворюєш у прах!
Ти вільна йти куди завгодно,
Справжнішою стаєш сьогодні!
Без дозволу, чиєїсь згоди,
Бо головне, що хочеш ти,
У цей прекрасний Світ нести!
Якими сяять кольорами,
Світитись чи ховатись в тінь.
Ніхто тобі вже не порадник,
Бо йдеш за покликом Душі!...
Звільняй себе й свої бажання,
Від пут старих, тривог і ран.
І це не пізно, і не рано,
Смакуй життя немов гурман!
Хай тіло – чиста насолода,
Піде в танок щасливих мрій.
Лови кожнісіньку нагоду,
І зерна справжньої свободи,
Без сумніву усюди сій!...

Олена Соколюк

***

Смакуй життя як теплий напій,
В холодні і морозні дні.
Формуй щодня корисний намір,
І геть жени думки сумні.
Світанок ніби аркуш чистий,
Дарує сотні нових справ,
Малюй всі задуми барвисто,
І посміхайся без підстав.
Ти автор всього, що навколо,
Ти той, хто створює сюжет.
Тож годі вже ходить по колу,
Пиши скоріш новий куплет.
Щоб геть по-новому звучало,
Серцебиття у такт всьому.
Що про майбутнє сповіщає,
Від щастя й легкості літає,
На небі сьомому.

Олена Соколюк

***

Насолоджуйся миттю, що зараз,
Будить в серці яскраві слова.
Довіряй всім підказкам і завтра,
Знов відчуєш як світ ожива.
Як вібрує любов'ю до всього,
Що родилось і стало земним.
Від великого й до малого,

Світлом темряву замінив.
Насолоджуйся днем, що дарує,
Нові виклики й перепони.
Хай прокинеться й завібрує,
Й не згасає у серці до скону,
Попри сумніви та заборони,
Внутрішнє Сонце яро-червоне!

Олена Соколюк

***

Закута в кайдани чужих упереджень,
Знецінена грубо чужим незнанням.
Ув'язнена в темряві хибних тверджень,
Душа крокувала у Світ навмання.
Здавалося, ніби усе в межах норми,
Живе як усі, чого ще бажать.
Та тісно було їй в тих рамках і формах,
І прагнулось дуже себе з них дістать.
Жахали картини, що були навколо,
Вбивали поетів завзято, митців.
Самі в собі люди. Ходили по колу,
І очі були в них згаслі й пусті.
Собі у оселі несли різні речі,
Щоб якось довести усім, що живі.
Та мали вже мрії безкрилі, старечі,
І втомлені думи в своїй голові...

Хотілось їй жити без догм та обмежень,
Свободи хотілось і вільних думок.

Довіритись Всесвіту без застережень,
Щоб голос Творця не загас і не змовк.
Так тонко і глибоко все відчувала,
І бачила більше ніж було колись.
Щось потаємне їй відкривалось,
Хтось вів за собою, за неї моливсь.
Тепер зрозуміла, де її сила,
Яка неповторність, у скільки карат.
Відтоді це Яво ще більш полюбила,
Одвічні щедроти й дари Бхагават...

Олена Литвин

***

Не плач,
щоб не боліла голова.
Не регочи:
подумають, що "дура".
Всміхайся,
бо здаєшся заважка.
Не їж і спинку рівно,
щоб – фігура.
Не клопочись,
шануйся і пильнуй,
Щоб всім до рани
пластиром медовим.
Периметру тримайся:
зась за буй…
Козел офірний пастору готовий.

Олена Литвин

***

Найскладніше – про просте,
про відоме:
хто на думці, як сама,
що удома.
На столі нарізка сирна,
червоне…
Поговорим про легке –
охолону.
Про своє помовчимо.
До світанку
Такубоку розгадуєм
танки.
Позіхаємо під ранок
та, дзуськи,
пожалітися: усміх
та успіх.
Спуск Франка, Припортова
і Жужоми –
по асфальтних прожилках –
додому.
Добре мати куди
і до кого
Приходити ось так -–
ні для чого.

Валентина Поїзник

ПАМ’ЯТЬ

Пам’ять нас повертає в літа,
Реставрує життєві подробиці...
І зникає кудись маєта,
Несуттєве і суще доводиться...
І прожите уже не вигадка,
А сама об’єктивна реальність.
Як же хочеться в кожнім випадку
Віднайти свою досконалість.

Валентина Поїзник

РОЗДУМИ

Без проблем цей дрімотний дубочок,
Кучерявий в свіжолистий,
Сіро-бронзовий холодочок
На дорозі вузькій, тінистій.
Щоби знять запилюжену втому
У густе шумовиння ховаюсь...
… Ці мурахи спішать додому
І не мають потреби каятись?
Як же добре комахами наївним...
Між химер же людських абстракцій.
Щоб не бути простими й дивними,
Ми вигадує комбінації...

Наталія Тищенко

ЧАС

Хай вбрання змінить час
і навіть свою маску,
але ніколи він до нас
не змінить гнів на ласку…
Самі будуєм свою долю,
І кожен може вибрати:
чи залишити собі волю,
чи у капкан себе загнати.
Може здобути лик святого.
Чи на мітлі себе зловить.
Ти сам і є господар долі,
впізнати маєш оту мить,
де ти готовий розірватись,
коли стоїш між двох вогнів.
Не треба менше лихо брати,
обох долай комусь на гнів!
Не можна жити напохваті:
Ти ж не дурніший від усіх!
Як взявся з часом воювати,
то не роби йому на сміх!

Наталія Тищенко

ЛЮБОВ

Любов – це радість

чи, може, мука?

Не зрозуміть по серця стуку…

Любов – політ це чи падіння?

Піднімеш діамант ти чи просте каміння?

Лікує вона рани чи ятрить?

І що вона для тебе є в цю мить:

холодний айсберг в океані,

маяк – рятунок у тумані,

болото, що затягує без тями,

чи синій вир, що хмільно манить?

Це світло у вікні,

чи вечір в самотині?

Це муха у вині?

Цукерка на вітрині?

Щоб виплекати крила у душі,

Не жди з людей того, чого в собі вони не носять.

Ти ж бо не вибір, а мета!

Любов – це те, чого не просять…

Наталія Тищенко

***

Колись в житті усе минає,

Усе відходить своїм плином.

Рубцюються розчарування

І блідне навіть надважливе.

Колись закінчиться війна,
Причинить двері за собою,
Наслідить попелом від берців,
Кривавий слід лишить рукою.
Ми пройдемося рідним містом
І не почуємо тривоги.
Знесилено з тобою сядем
На нерозбитому порозі,
Не вірячи в реальність,
"ми живі" за втраченими
будем лити сльози.
Ми порахуєм прапори
І тих, кому не стало стяга…
І попри тугу, біль і лють
Почнем робить нащадкам благо.
Всі відбудуємо міста,
Полагодимо наші душі,
Та в забинтованих серцях
Над "хочу" завжди буде "мушу".
Ми ті, хто стріне перший мирний день,
Ми протиставимо колись надію мукам….
"То не біда! Аби війни лиш не було…" –
Чули від діда і казатимем онукам.

Анастасія Коваль

***

Відкриваючи новую книгу,
Ти шукаєш усе забуття.
Повернути чи вже не треба?
Знову йти? Бачить здаля?
Зупинись на хвилину, мій друже,
Очі вгору ти підведи.
Як багато ще треба сказати,
Як ще довго треба іти.
І у цілому Всесвіті виру
Ми знаходим подібних собі.
Головне – тобі жити, людино,
Бути чесним самому й тобі.
Проживаючи кожну хвилину,
Пагінець ти ніжно рости,
А відчувши потребу у щасті,
Ти додому вертай стежки.
І в магічному світі ілюзій
Не втрачай хмарин доброти,
Бути класним зараз – це модно,
Бути людяним – це навіки!

Райська

***

Кайдани ми на себе надягаємо!

Коли про свою душу забуваємо!

Ярмо із себе ти зніми!

Та високо до неба, як вільна птаха ти злети!

ЛЮДИНО!

Невже тобі подобається в неволі бути?

ЛЮДИНО!

Невже такою ти хочеш завжди бути?

ЛЮДИНО!

Розірви кайдани неволі!

ЛЮДИНО!

Випусти себе на волю!

Зрозумій, ЛЮДИНО, лише одне!

Ти сама себе в кайдани заганяєш,

Коли свою душу з кожним днем так тихо поїдаєш!

Райська

***

У кожного правда своя!

Кожен своєю правдою живе!

Але знай: істина одна!

Навіть якщо не така, як правда твоя!

Не потрібно перейматись, що твоя правда не є істиною!

Правда лише твоя!

Посіяна в твоїй голові!

Посій зерна правди в голові не лише своїй!

Розширюй рамки!

Всебічно розкривай те, що кормить правдою тебе!

Правда різною буває!

І до кожного вона свої ключі підбирає...

Райська

***

Твоя трансформація – переродження твоєї внутрішньої інформації!

Смерті не треба боятись!

Забере тоді, коли закінчиться твій час!

У кожного він свій!

Жити потрібно!

ЛЮДИ, ЖИТИ!!!

Життя своє відновити!

Життям крокуючи, свою внутрішню силу назовні випускати!

Знищити всі свої блоки, системи, страхи, біль та образи!

ЖИТИ!

Себе оновити!

Як птах фенікс високо злетіти!

Та людство правдою, добротою та любов'ю нагородити!

Відкрити свій всесвіт в собі!

З божественним світлом в одне єдине ціле сплітатись!

ЖИВИ!

ЛЮДИНО, ЖИВИ!

Себе із попелу воскреси!

Учительська поезія – *Черкаси: 2025. – 140 с.*

АВТОРИ:

Абрамкіна Світлана (Claire Claire)

Білоусова Лариса

Бондар Світлана (Хрещена)

Журенкова Лариса

Кобзар Лілія

Коваль Анастасія

Кудін Олександр (Просто пан Олександр)

Литвин Олена

Мьо Софія Олександра (Alex)

Сердечна Ірина

Соколюк Олена

Солодар Лідія

Сухина Ярослава

Поїзник Валентина

Приходько Наталя

Хлівіцька Олена (Райська)

Руденко Лариса

Тіщенко Андрій (Опівнічний Марк)

Тищенко Наталія

Трохименко Анна

Трибушна Людмила (©трибушна)

Череватенко Аліса

Шамара Сергій (Янкі Злинський)

Шелест Людмила

Шинкаренко Любов

Юрін Олексій

Художнє оформлення .....